

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
12 FEBRUARI 1932 - No. 37

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEÏLLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

ZELDEN RUST
VROUWENLEVEN OP WALSOORDEN

Jong nog, gaan deze Zeeuwsch-Vlaamsche meisjes vrolijk naar haar werk op de fabriek. (Hulst)

Stel je voor, een beschrijving van bijzondere „typen” en dan de vrouw als onderwerp! Dat zou immers het ontzag en de bewondering voor de zwakke sekse in gevaar brengen!

Maar goed. De strijdster voor de rechten der vrouw zal niet vruchteloos op het oorlogspad zijn getogen. We buigen ons eerbiedig voor haar wil, en schrijven gehoorzaam over: de vrouw. Maar: als het niet ál te vlelend uitvalt, is dit niet onze schuld!

De vrouw op het platteland dan, is een zeer bijzonder persoon. Ze heeft nooit de behoefte gevoeld, om voor vrouwelijke rechten te strijden. Was het in de groote centra eeuwen lang zoo, dat de vrouw uit de meeste beroepen angstvallig werd geweerd; het platteland was in dit opzicht geheel anders.

Het boerenbedrijf eischt nu eenmaal de vrouw als werkkracht

DE VROUW AAN HET WERK

Troeteldiertjes van de vrouwe op de hofstee. (St. Jan Steen)

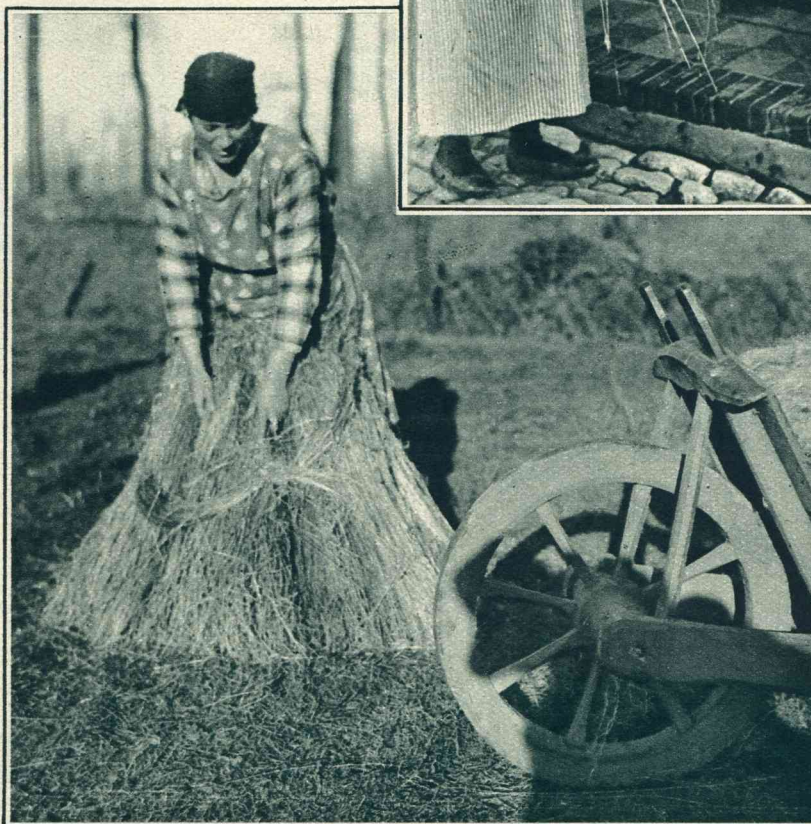
We waren al zoo blij nooit een enkele klacht te hooren over ons blad. Het scheen wel, dat we de ware rechtvaardigheid voor altijd hadden gevonden, en dat onze methode aan ieder gaf, wat hem toekomt.

Maar neen. Te vroeg gejuicht. Er kwam toch een klacht binnen, en wel van een strijdlustige dame: dat we te veel aandacht schenken aan den man!

Dat laten we niet op ons zitten! Al zijn we nog niet van plan, de gegrondheid van de klacht dadelijk toe te geven. En hierbij willen we ook nog een geheim verklappen. We hebben de vrouw.... willen sparen.

Een korte verpoozing onder den dagelijkschen arbeid van de Zeeuwsch-Vlaamsche vrouwen die van aanpakken weten en naast de breikous er ook nog een geit of varken op na houden. (Hulst)

op. Weliswaar heeft zij haar speciale werkzaamheden, maar zeker is het, dat de welstand op een boerderij evenzeer afhangt van de vrouw als van den man.

Ik moet eerlijk bekenen, dat ik een geweldige respect heb voor al die hardwerkende vrouwen op

Op de vlasserij.

ons platteland, die, zonder aanspraak te maken op een gezellig huiselijk leven, van den vroegen morgen tot den laten avond in touw zijn. Want voor 'n huiselijk leven, zooals de stedeling dat kent, is op de hofstede het grootste gedeelte van het jaar geen plaats.

En opmerkelijk is het, dat de steeds toenemende eischen, welke over het algemeen door de vrouw aan het leven worden gesteld, niet in sterke mate

Vrouwenwerk bij den klompenmaker (Clinge).

Na het werk op de hofstee.

Ik moet eerlijk bekennen, dat ik een geweldige respect heb voor al die hardwerkende vrouwen op ons platteland. (Hontenisse)

aanwezig zijn bij de boerenvrouw.

Zeker, er is tijdens den wereldoorlog een tijd geweest, dat de rijkdom velen in 't hoofd sloeg. We weten vrouwen die prachtige ringen aantrokken over hun handschoenen heen, en er zijn nog wel gekker dingen gebeurd. Maar dit alles was slechts tijdelijk. De financiële inzinking liet geen tijd meer voor zulke grappen, en ook geen geld.

Vandaar, dat de laatste jaren op ons platteland weer een sterke versobering van het leven valt waar te nemen, in tegenstelling met het stadsleven, waar het „van de hand in de tand” een welhaast bedenkelijk verschijnsel wordt.

Ondernemend is onze Zeeuwsche vrouw ook. We zien haar in allerlei beroepen. Het is geen kleinigheid om b.v. achter het stuur van een autobus te klimmen! En zoo is er veel meer.

Trouwens, die ondernemingsgeest is er altijd geweest. We herinneren ons nog — al is het jaren geleden — dat in een kleine Zeeuwsche gemeente een vrouw als brievenbezorgster werd aangesteld. Ze moest de post eerst uit een vrij ver verwijderde grotere gemeente afhalen, en daarna rondbrengen, wat haar — indien we ons niet vergissen — de kapitale som van f 35 per jaar inbracht!

Van dezen ondernemingsgeest en het harde werken laten we hier een en ander zien. En hopen daarmee onze klaagster tevreden te stellen.

Inderdaad, er was hier een verzuim. Eere, wie eere toekomt!

Zeker is het, dat de welstand op een boerderij evenzeer afhangt van de vrouw als van den man. Moeder Knor met een staf van verzorgsters. (St. Jansteen).

De daken van deze bouwsels op de Molukken bestaan uit Foeja-Foeja, een soort gedroogd boombast.

Een Papoea, wien vriendelijkheid totaal onbekend is.

MAHAKOEASA

De N.V. Ned.-Indische Filmmaatschappij, die ten nauwste verbonden is met de N. V. Polygoon Filmfabriek te Haarlem, werd in 1925 opgericht en stelde zich als voornaamste doel: door het vervaardigen van een keur-collectie Indische films de kennis onzer koloniën te verbreiden en de belangstelling ervoor te bevorderen.

Vier jaren lang zwierf de heer I. A. Ochse door ons schoone Insulinde en toen had hij niet minder dan 40.000 meter negatief film vervaardigd.

Uiterst zorgvuldig werd alles wat mooi was en tevens documentaire waarde had in een film van 6000 meter ondergebracht, waaraan de naam gegeven werd van *Maha-Cyclus*. Het woord *Maha* beteekent in

Een zendingsschooltje waar de kleine wilden, met hun beschilderde gezichten, vol verbazing luisteren naar het feit, dat er ook nog zoo iets als beschaving bestaat. Het zijn Berg-Toradja's uit Midden-Celebes.

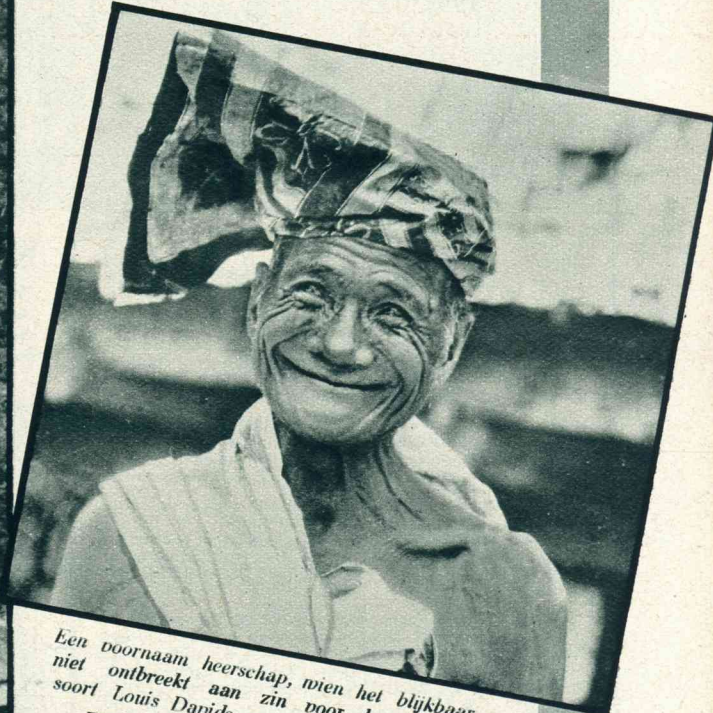
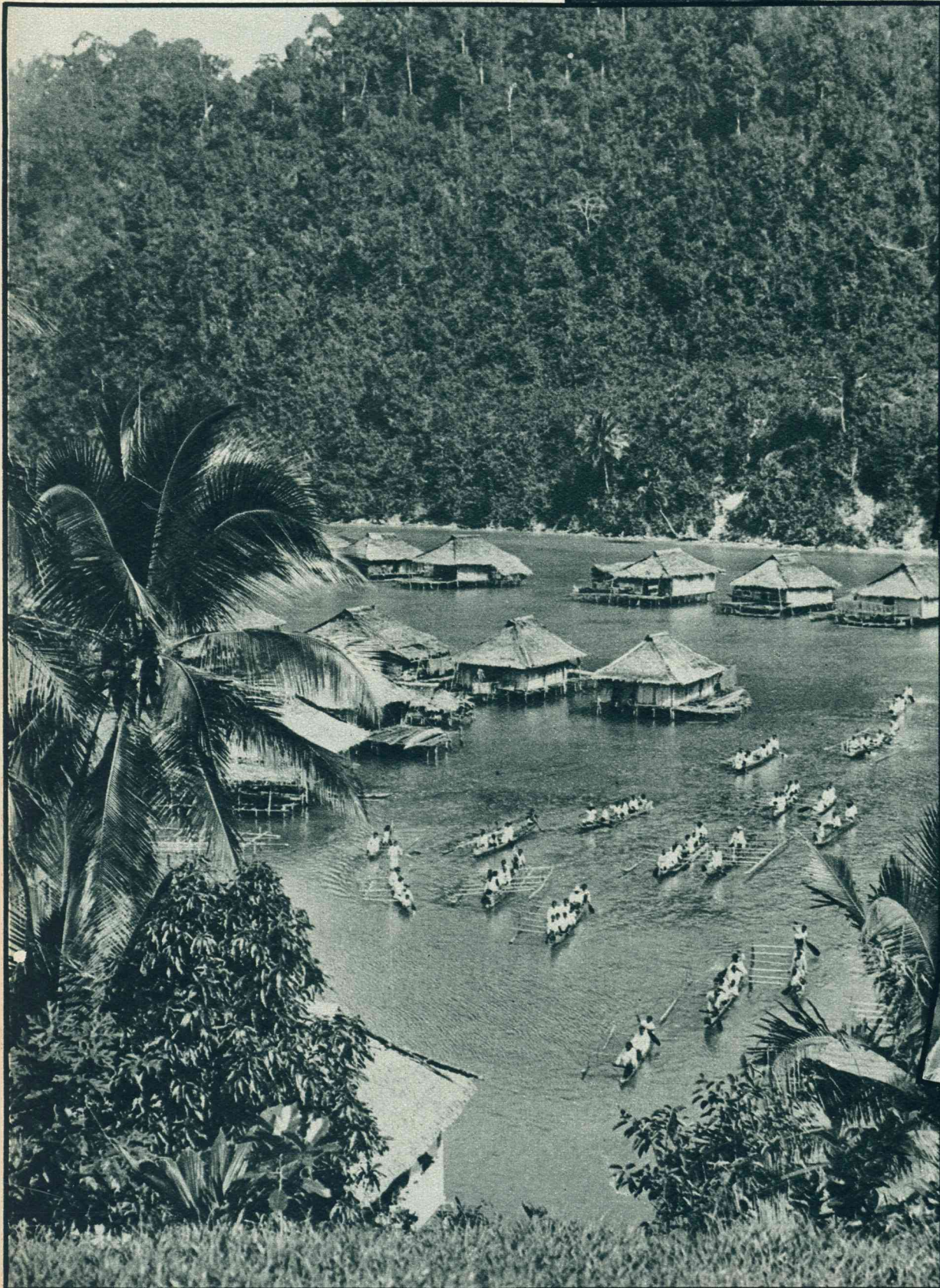
het Sanskriet: hoogste, edelste, uitnemendste. Deze Mahacyclus werd wederom in drie deelen onderverdeeld, die respectievelijk de namen kregen van: *Mahasoetji*, (Opperste Pure); *Mahamoetia* (Al Luisterrijke) en *Mahakoeasa* (Al Machtige).

De beide eerste gedeelten zijn indertijd reeds verschenen, en oogstten in wijden kring groote belangstelling, niet alleen vanwege de voortreffelijkheid van de film zelf, doch ook en vooral door de hoogst interessante onderwerpen, welke waren te zaam gebracht. Het laatste gedeelte, *Mahakoeasa* completeert thans het waardevolle werk, dat als het meest overzichtelijke over ons Insulinde kan worden beschouwd.

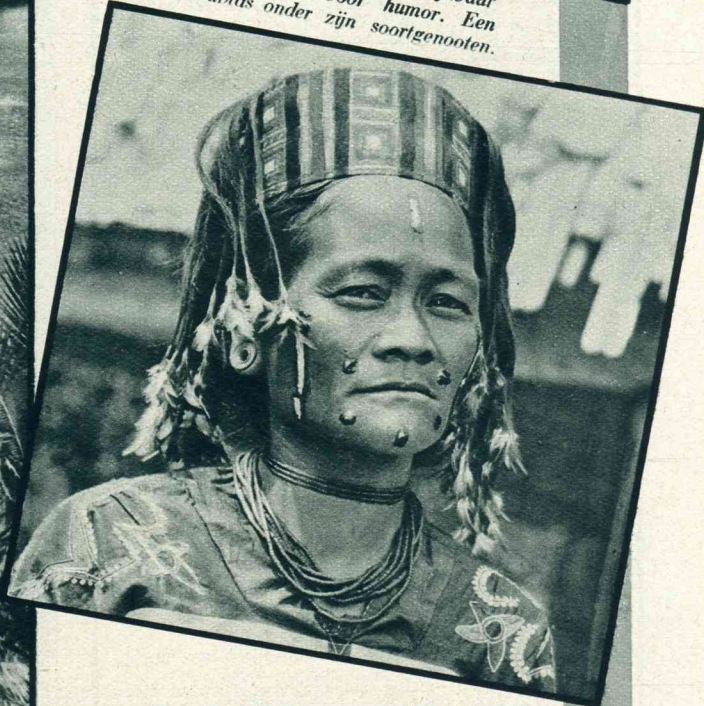
Welke beteekenis dit ontzaglijke rijk heeft, wordt ieder, die nog nimmer het geluk heeft gehad daar te mogen toeven, pas duidelijk als hij dezen cyclus met interesse heeft bekeken. Hij is het waard, want dat wonder land met zijn overweldigenden plantengroei, zijn vulkanen en wateren, zijn typische inheemsche bevolking, die, al naar gelang het gedeelte waar zij zich bevindt, in een verfijnden cultuurvorm of in ultra primitieven toestand leeft, het Indië met zijn uitersten op allerlei gebied is nog veel te weinig bekend en dus ook bemind in verhouding tot zijn belangrijkheid. En daarom kunnen we het bezit van een dergelijk werk als de Maha-cyclus, juist wijl het op zoo'n bijzondere, aangename en tevens leerzame wijze menigen sluier, die over onzen Indischen Archipel gespreid ligt, oplicht, niet anders dan hoogelijk waardeeren en er onze belangstelling naar laten uitgaan.

Sago-pap uit den sago-boom is 't voornaamste voedsel dat deze menschen gebruiken. Men lette op de pennen, die bij wijze van sieraad door hun neus gestoken zijn.

Een voornaam heerschap, wien het blijkbaar niet ontbreekt aan zin voor humor. Een soort Louis Davids onder zijn soortgenooten.

'n Zeer aanzienlijke dame, die zich prachtig vindt uitgedost.

Paalwoningen, die slechts met prauwen te bereiken zijn.

Op Zaterdag 6 Februari was het tien jaar geleden, dat de autobusdienst Tholen—Stavenisse van den heer Krüger in werking trad. Dit feit werd herdacht o.a. door dien dag het publiek gratis te laten meereiden, waaraan gretig gebruik werd gemaakt.

Te Scherpenisse was de belangstelling ook groot en werd op het raadhuis geblagd ter herdenking van de opening der autobusdiensten, die Tholen een regelmatig goed verkeer verzekerden.

Den ondernemer J. Krüger werden door den burgemeester van Scherpenisse en door het gezamenlijke personeel bloemen aangeboden in tegenwoordigheid van den burgemeester van St. Maartensdijk bij de autobushalte te St. Maartensdijk.

De heer Wierds van Coehoorn, commissaris van politie te Goes, heeft op

Vrijdag 5 Febr. onder groote belangstelling zijn 40-jarig ambtsjubileum gevierd. Na de huldiging in de raadzaal werden we in de gelegenheid gesteld een foto te maken van den jubilaris te midden van familie, autoriteiten en politiecorps.

Zeeuwsche Omroep

*

Hallo, hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Terneuzen, dat bij het binnenkomen van de haven een Engelsch stoomschip in aanraking kwam met een meerstoel en daarop bleef zitten. — Daar is een stoel toch eigenlijk ook voor!

Te Clinge is een bond van klompenmakersknechts opgericht. Het „draagt meer klompen“ zal ijverig gepropageerd worden. — Dan mag men tevens de menschen wel gratis een cursus in de acrobatiek laten volgen, anders komen er gebroken halswervels uit voort!

Uit Goes seint men ons, dat de commissaris van politie op zijn jubilé een staande lamp en een ligstoel ontving. Men noemde dit geschenken, die elkaar aanvullen. Bestist waar! Wanneer de lamp moe van 't staan wordt, kan zij in den ligstoel uitrusten.

Men schrijft ons uit Haamstede, dat dezer dagen achttien militaire vliegtuigen uit Soesterberg een bezoek aan het vliegveld Wester Schouwen brachten en verschillende mooie bewegingen uitvoerden. Vervolgens werd een lunch gebruikt in het hotel „De Schouwische Boer“. We hopen voor den hotelier, dat de vliegers bij hem er geen „mooie beweging“ van gemaakt hebben!

De omgekeerde wereld demonstreert zich ook in Axel. Daar hebben de slagers n.l. proces-verbaal doen opmaken tegen den burgemeester op klacht van overtreding der vleeschkeuringswet!

Te Philippine is het gemeentelijk slachthuis klaar gekomen en officieel in gebruik genomen. Vandaar vermeldde zeker het feestprogramma: „Opening van den voorzitter“.

Onze assistent-correspondent te Terneuzen telegrafeerde, dat een motorrijder, na een stevige botsing, met een gapende mond aan het hoofd langs den weg bleef liggen. Wij vonden het terstond vreemd dat 'n dergelijk avontuur slaperig maakt; weldra kregen we dan ook een tweede telegram met het verzoek om het woord „mond“ in „wond“ te veranderen.

Men meldt ons uit Vlissingen, dat het stoomschip „Port Adelaide“ door een misgreep van den stuurman, voor het Grandhotel Britannia aan den grond geloopt is. Stuurman, hotel en „Port“ is ook een gevaarlijke combinatie.

De gidsenbond te Brugge heeft zich voorgenomen een studiereis te ondernemen naar Goes met rondrit door Zuid- en Noord-Beveland. De Vereniging voor vreemdelingenverkeer heeft zich geïnteresseerd om inlichtingen te verschaffen. Hierdoor zal voorkomen worden, dat de gidsen verdwalen!

Een Middelburger, die een losgebroken koe bij de Langevielebuitenbrug wilde grijpen, werd door het verstoorde beest in het vestwater geworpen. Het slachtoffer heeft zich voorgenomen om nimmer meer een koe bij de horens te vatten.

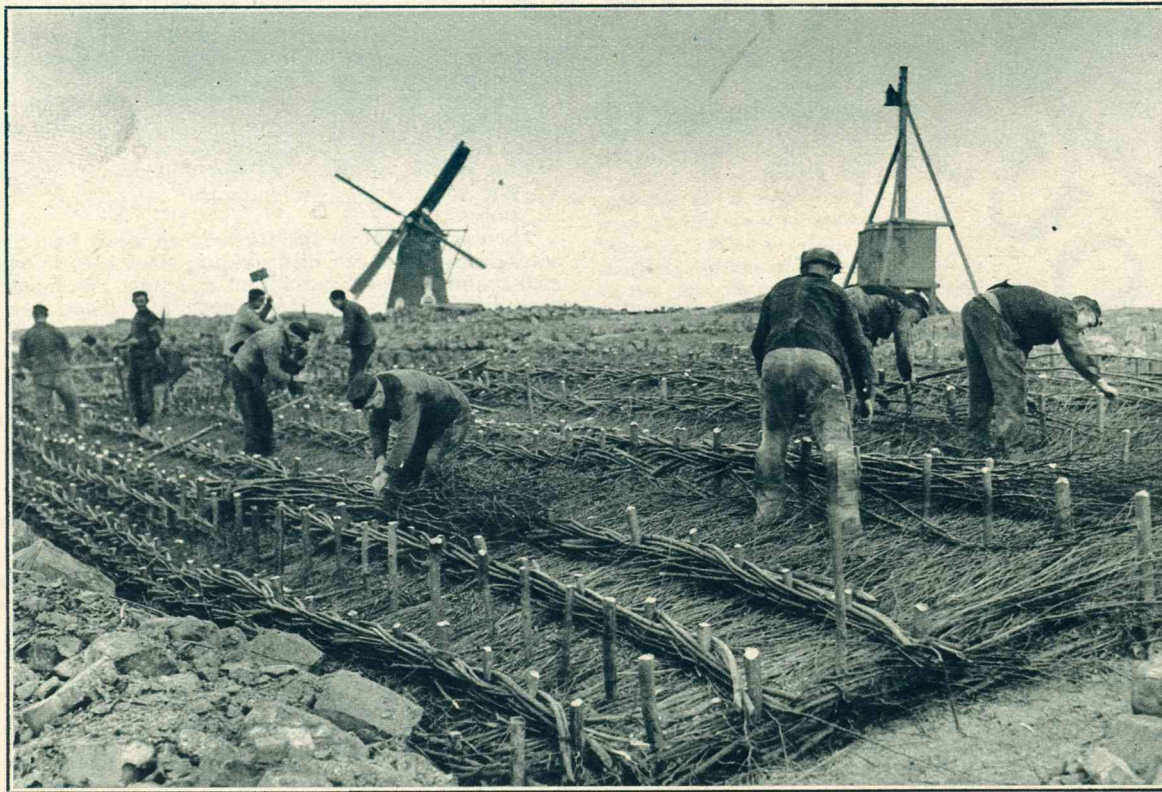
Tot de volgende week, dames en heeren!

Zeeuwsch

Het koffieuurtje van den baas, dat ook de belangstelling wekt van de hit voor den groentenwagen. Een tooneeltje te Middelburg.

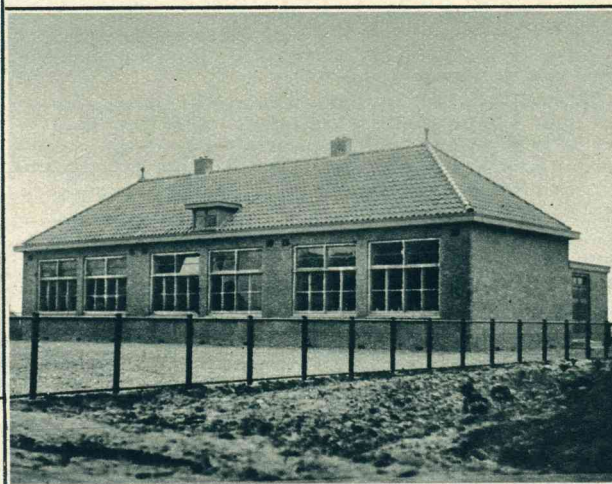
Drukte langs de kade te Middelburg.

Dijkwerkers te Westkapelle bij het werk aan den dijk.

Te IJzendijke vierde de schuttersvereniging „Kunst en Genot" haar 10-jarig bestaan op Zondag 7 Februari. Foto van het bestuur der jubilerende vereniging.

Het nieuwe schoolgebouw te Kats, dat kortelings officieel in gebruik genomen werd.

Bie ons op 't durp

'k Zei dà noe wè van d' elektriek, mae 'k è 't je nog nie verteld van de waeterleidieng. Noe mò je begriep, dà m'n dae noe allegaere op 't durp d'r voe waere, en à Verstuute d'r nie tusschen 'ekomme was, zouwen we 't g' ad èn òk. Noe is dà zò mie Verstuute, ik zà ik niks tegen de man zegge, mae op 't durp is 'n noe eenmael nie 'ezien. Dà kom omdat 'n zò'n deurdriever is. 'Um vindt alleen goed, waer à 't zelf wà 'dan kan doen.

En noe was dà zò: 'Um kende 'n den directeur van de waeterleidieng in de stad, dà's t'r òk een van de partij, zà 'k mae zèn. En toen à 't zò wijd was, mie de waeterleidieng, kwam die directeur bie 'um lezeere, en Verstuute liep 'eële daegen mie 'um over 't durp. En toen à je 't gaende, Wullem Pape en Kees Vereme, die gieng d'r à trek tegen in, en 'ulder zeeje, dà m'n glad gin waeterleidieng noadig an. Afijn, ik kà je dat noe nie allegaere zò vertellen, mae 't ende was, dà t'r niks van kwam, en Verstuute kwaed was.

En noe doe m'n 't mae mie de pompe en 't regenwaeter, en ze zegge, dà dat nog gezonder is òk. Afijn, mae dae w'k noe ofbluve, daer è 'k gin verstand van 'k Wil mae zegge, dà 't 'et op 'n durp nie zò gaet as in 'n stad, weet je. Walder kenne mekaere vees te goed. A de vrouw van Drummel 'n nieuwe beuk en doek 'eit, dan komt dae à ruzie van.

En noe èk 'n brief van Knelia g'ad, die d'r mie dien sallemanderschen vent van deur is. Daer à je 't noe à; z'à gin geld m, en noe was noome Pier wè wee goed 'enog, om wà 't stieren. Mae noome Pier dien t'r nie over. 'k È d'r 'eschreve dazze eest mae's trug mò kommen, dan zummen wè's praete. 't Was toch vroger zò'n lief misje, afijn 'oor, je begriep toch nie 'oe à dà gaet, as die meiden 't in d'r 'oof kriegien.

Merien de Meulenaer 'eit òk lest zò'n akkevietje g'ad, en nog wè mie z'n eigen dochter. Die mos gaan trouwe mie gekke Wullem van de vrachriejer, noe vraeg ik je toch. Je zou toch wè zeggen, dà die Wullem nog zò gek nie is, wan 't is 'n flienke kedee, en z' 'ei nog wè 'n bitje centen òk.

Dà's netuurlijk eest spul 'eworren, mae ze bintoch 'etrouwd, en noe 'eit de burregemeester 'n benoemd tot opzichter voe de gemeente.

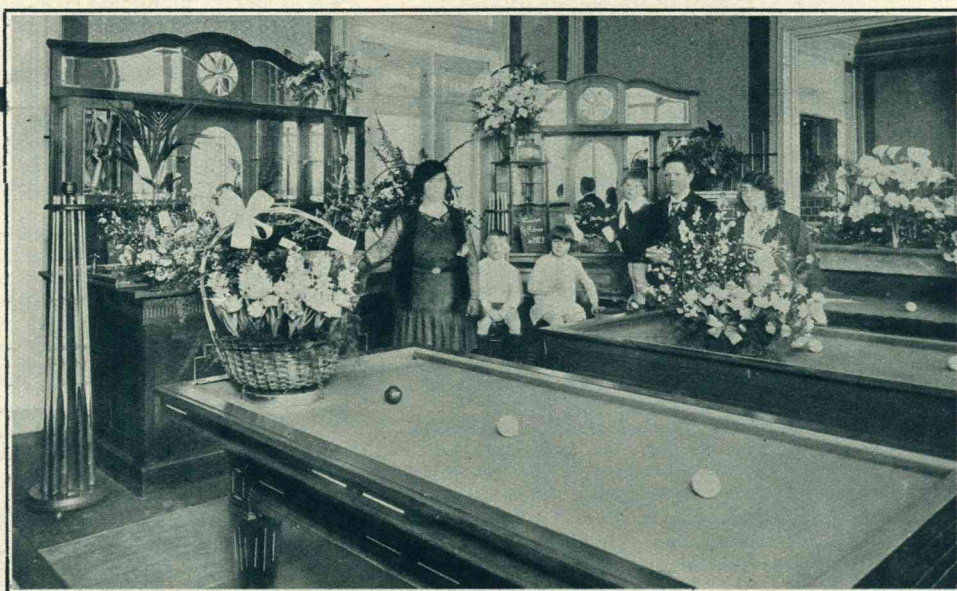
Noe, daer èk 'et noe nie zò erg op, mae d'r mos toch wà gedae, ee?

Macheliene is 'ewist. Ze loap nog al tied te schreeuwen over d'r kammenet. Meulevliet, den meubelmaeker uut de stae was 'ewist. Je mò wete, dà zò'n kammenet drie keer op 't jaer wor op'epoest. Mae toen ie 't zag nae die inbraek, schodde 'n z'e 'oof zò mae 's; d'r was nie vee mir an te doen.

En de dieven è ze nog mae nie te pakken 'ekrege; à zit Remiense d'r goed achter. Wan dà's gin flauwe vint, glad nie, mae ja, 't zun d'r wè uut de stad 'ewist èn, en gaet 'an 's zoeken! Afijn, ik zegge ik tegen Macheliene, zit noe mae nie zò te schreeuwen, wan wig is wig, en dae komt 't nie deu vrom. En de vrouwe zee: je koop mae 'n aar; j' 'ei toch centen 'enog. En dà 's waer, Maendag is t'r 'n koapdag, en 'k è in 't avvertensie-blad 'elezen, dà t'r òk 'n kammenet bie is. En noe zà 'k mae's voe Macheliene gae kiekje; j' 'ei mie die wuven noe al tied wat. Kiek, 't bladje is net vol, en dà 's mae goed òk, wan 'k è niks mee te schrievien. Tot kommende weeke.

PIER VAN 'T HOF.

Te Middelburg heropende dezer dagen de fa. Loosjes de toonzalen harer biljart-fabriek, eene in Zeeland eenige industrie.

De schutters in actie op het aan het jubileum verbonden concours.

Het echtpaar Frans Wisse te Kattendijke vierde dezer dagen onder hartelijke belangstelling zijn gouden huwelijksjubilé.

Nieuws

DE GESTOLEN KOUSEBAND

Kent U de geschiedenis van het ontstaan der „Orde van den Kouseband“, de hoogste ridderorde die er in Engeland bestaat? Laat ons in korte trekken deze zeer interessante historie even vertellen.

Lang geleden, zeshonderd jaar ongeveer, of, laten we trachten zoo precies mogelijk te zijn: omstreeks 1344 — geschiedde het, dat zijne Genadige Majesteit, Koning Eduard III, eeregast op een schitterend bal, zijn dans met de schoone gravin van Salisbury onderbrak, zich bukte en van den grond opraapte — een dames-kouseband! Het was een smal stukje donker blauw lint met 'n rand van geel; een sierlijk, bevallig voorwerp met een gouden haak en gesp, kunstig bewerkt.

De gravin hijgde, bloosde — toen gichelde ze. Zelfs schoone vrouwen gichelen bijwijlen! Een glimlach plantte zich voort door de zaal en groeide tot gesmoord proesten.

„Honi soit qui mal y pense!“ klonk scherp de stem van den vorst.

Er zijn wel een dozijn manieren om deze woorden te vertalen: „Slecht verga het hem, die ergdenkend is“, of „Schande over het hoofd van degenen, die er kwaad van denkt.“ Hoe dan ook: de jonge pronkers, die ijverig Fransch hadden gestudeerd in het vooruitzicht Eduard II op den troon van Frankrijk te helpen, ontdekten plotseling, dat er niets amusants in het voorval was en het schampere gelach bestierf op hun lippen. De lezer weet wellicht, dat het in die verre tijden niet bevorderlijk was voor de gezondheid om te lachen, indien niet de koning het eerst lachte....

Zijne Majesteit boog nogmaals, deed den kouseband om zijn eigen been — het linker — vlak onder de knie en de dans werd voortgezet.

Maar toen deze geëindigd was.... „Mag.. mag ik mijn kouseband?“ stamelde de gravin in bekoorlijke verwarring.

„Ik zal u een paar teruggeven, mijn lieve gravin — een paar van goud,“ antwoordde Zijne Majesteit galant. „Misschien zijn er in de koninklijke schatkamers nog wel enkele juweelen om ze te versieren. Het zal een groote eer voor mij zijn, als u dit kleine geschenk wilt aanvaarden.“

De gravin maakte een diepe buiging.

Zoo — romantischer kan het niet — ontstond Britannië's hoogste ridderorde: de Orde van den Kouseband.

Het onderscheidingsteeken ervan is een smal, donkerblauw lint met gelen rand; op het lint gouden schilden, waarin de zinspreuk van de orde is gegraveerd: „Honi soit qui mal y pense!“ en de hanger stelt St. George voor, gezeten op een wit paard, een groote speer drijvend in de bloedroode keel van een groenen draak met een geschubden staart.

Jaren en jaren achtereen lag een dameskouseband tusschen tal van andere kostbare en zeldzame reliquieën, ergens in een afgelegen hoek van het Britsche Museum weggestopt. Hij verschilde van de algemeen bekende onderscheidingsteeken van de Orde van den Kouseband alleen door zijn duidelijk-zichtbaren, hoogen ouderdom, en doordat de zes gouden schilden om en om bezet waren met diamanten en robijnen. Dit was een van de originele kousebanden, door Zijne Majesteit koning Eduard III aan de gravin van Salisbury ten geschenke gegeven.

Tot op een goeden dag de kouseband verdwenen was.... gestolen blijktbaar.

Maar nu komt het pas! Wat is er met dien kouseband verder gebeurd? In wiens of wier handen is hij terechtgekomen en welke zijn z'n avontuurlijke gevallen geweest? Welke romantische geschiedenis is ten nauwste aan dit, rijk met juweelen bezette, pronkstuk, verbonden geweest? Waar en door wien is het kleinood weder teruggevonden en na hoeveel verwikkelingen, de een nog spannender en romantischer dan de ander, is dit tenslotte geschied? Dit zijn allemaal vragen, beste lezeressen en lezers, waarop het nieuwste premieboek getiteld: „DE GESTOLEN KOUSEBAND“ U in een allerboeiendsten vorm antwoord geeft. Niemand minder dan de beroemde romanschrijver Jacques Tutrelle heeft de geschiedenis van den beroemden kouseband als onderwerp genomen voor een van zijn meeslepende vertellingen. Luister hoe hij een der hoofdpersonen, Helen Hamilton, in het privé-vertrek van haar vader binnenleidt om haar in de gelegenheid te stellen den ouden heer mededeeling te doen van haar.... verliefdheid.

Helen kwam als een wervelwind de kamer binnen; ze was een meisje van het wervelwind-type. Haar sterke, jonge spieren waren taai en onvermoeibaar; ze kon een golfbal mijlen-ver volgen, en als ze hem een mep gaf, was die raak. Tennissen, paardrijden, chauffeeën.... ze deed het allemaal even goed, en als er op een eenzamen weg wat te repareren was aan haar auto stond ze heusch niet met de handen in het haar. Een capabele jongedame, Helen, met een zelfvertrouwen, dat ze van geen vreemde had. Ze zou stom-verbaasd zijn geweest bij de veronderstelling, dat zij voor iets — wat dan ook — hulp zou noodig hebben.

„Hallo, paps,“ begroette ze haar vader weinig eerbiedig. „Heb je het druk?“

„Ja, heel druk.“ Hij keek niet op. „Ik kwam je even vertellen, dat ik een jongen heb.“

„Zoo, zoo,“ klonk het verstrooid. „Praat er maar eens met je moeder over.“

Helen streek neer op haar bevoorrecht plaatsje op een punt van de groote schrijftafel — haar eene been liet ze heen-en-weer bungelen en ze vouwde de handen om haar knie. Haar neus wipte allerliefst omhoog: een kleine neus, brutaal, 'n tikje eigenwijs, pikant.

„Ik zeg, dat ik een jongen heb.... ik ben verliefd.“ herhaalde ze, met iets uitdagend-commandeers in haar toon. „Neem alsjeblief notitie van wat ik zeg.“

Ze leunde voorover en verfrommelde de met cijfers volgekrabbelde blaadjes papier, waarmede haar vader bezig was. „Hooft u, wat ik zeg? Ik heb een jongen.“

„Een jongen?“ herhaalde hij. „Jij? Poeh! Je bent nog niet veel meer dan een kind!“

„Ik ben een-en-twintig,“ protesteerde ze. „Wat je maar een kind noemt! Zeg liever een oude vrijster.“

Thomas Hamilton's gedachten waren ver weg.... „Waarom vraag je niet, wie het is?“ stoorde de gebiedende stem zijn overpeinzingen.

„Wie is het?“ klonk het gehoorzaam. „Hij is een dichter,“ verklaarde Helen triomfante-lijk. „Ik bedoel: een echte dichter — een, die zijn werk gedrukt krijgt.“

Ze vouwde een verfromfaad blad uit een tijdschrift open en streek het glad op haar knie. „Moet je toch eens luisteren, Paps — en vergeet vooral niet: ik ben de Helen, over wie hij het heeft....“

„Het lijkt een beetje op vloeken,“ luidde de nuchtere kritiek van haar vader, „ik bedoel met dat telkens herhaalde: O, Helen!“

„Maar paps; ik vind het gewoonweg hemelsch! En het gaat 'n heele bladzijde zoo door. Luistert u nu verder....“

„Het beste, wat ik ooit in dit genre gehoord heb,“ viel haar vader haar haastig in de rede. „En zoo origineel! Laat het hier maar liggen, dan zal ik het bij gelegenheid nog wel eens op m'n gemak doorkijken. Ik heb het nu heusch erg druk.“

„Zou je het niet knal vinden om een dichter in de familie te hebben, Paps? Hij zou gelukwensen kunnen dichten voor onze verjaardagen; en klaagliederen als de keukenmeid weggaat. En weet je, paps, ik ben gewoon zijn afgod. Dat gaat nu al maanden zoo door — die gedichten in de tijdschriften; ik bedoel, die allemaal aan mij zijn opgedragen. Toe, mag ik hem hebben?“

Helen nam het gezicht van haar vader in haar sterke, jonge handen en dwong hem haar aan te kijken. „Wie,“ informeerde haar vader met eindelijk een vleugje belangstelling, „wie is die zeldzame poët, die zijn gedichten warempel gedrukt krijgt?“

Helen tuitte haar lippen en zwaaide een slanken enkel met hevigheid heen en weer.

„Dat is het juist,“ zuchtte ze. „Moeder zei, dat als ik het je vertelde, je te keer zou gaan als 'n woedende stier.“

„Heeft ze dat inderdaad zóó gezegd?“

„Nu ja, ik bedoel.... in elk geval, je zou verschrikkelijk boos zijn, daar kwam het op neer.“

„Waarom zou ik boos zijn?“ vroeg hij nieuwsgierig. „wie is je dichter, die in de uitzonderlijke positie verkeert zijn werk gedrukt te krijgen?“

„Zul je niet opselen als een dolleman?“

„Wie is het?“

„Sam Gaunt.“

Thomas Hamilton zat roerloos en keek haar een seconde aan met een uitdrukking, alsof alles in hem zich spande. Toen kwam hij uit zijn stoel, zijn handen saamgeknepen in verbeten woede, zijn mond bewegend in ongearticuleerd gemompel, dat geen uiting vond in woorden. Helen sloeg hem gade met een hangende pruillip en diepe teleurstelling in haar saffierblauwe oogen.

„Daar heb je het al,“ verbrak ze eindelijk het beklemmende zwijgen, „moeder zei, dat het zoo zou zijn.“

Toen barstte de bui los.

„Neen,“ donderde Thomas Hamilton, „neen en duizendmaal neen! Die bleke garnaal met zijn lange haren en afgezakte schouders — de zoon van John Gaunt? Neen!“

Helen glipte van het schrijfbureau en sloeg de armen om haar doldriftigen vader; zachte, ronde, bruine armen, maar onweerstaanbaar als een sterke staalkabel. Ze hield hem omvat tot hij ophield tegen te strubbelen; toen keken haar oogen met iets ondeugends-smeekends in de zijne en er was een vleiende, liefkoosende klank in haar stem.

„Toe, paps!“ - „Neen.“ - „Hè, toe nu!“ - „Neen.“

„Ik wil het zoo vreeselijk graag — toe dan toch — dan krijg je een kusje.“

„Neen.“

Helen schudde haar geëerbiedigden vader hardhandig door elkaar, toen liet ze hem los en liep, een gevaarlijk vuur smeulend in haar oogen, naar de deur. Daar bleef ze staan en stampte kwaadaardig met haar elegant voetje. „Ik wil hem hebben!“ riep ze woest.

„Ik wil! Ik wil! Ik wil! En ik vind jou een ake-lingen, ouden man....“

Na aldus aan haar gevoelens lucht te hebben gegeven, ging ze de kamer uit, sloeg de deur met een smak achter zich dicht, en bracht het uur dat volgde door met te keer te gaan tegen een der dienstboden.

Het meisje verdroeg het met een berustenden glimlach — ze was het gewoon.

De verboden vruchten smaken het zoetst en worden het vurigst begeerd. Als Thomas Hamilton en John Gaunt even schrander en deskundig waren geweest op het gebied der menschenlijke ziel als respectievelijk op dat van spoorwegen- en steenkolenexploitatie, zouden zij hebben beseft, dat ouderlijk verzet het onfeilbare middel is om twijfelende harten naar elkaar te drijven.... Want het onvermijdelijke geschiedde.

Acht-en-veertig uur ploeteren met een rijmwoordenboek gaven Samuel Gaunt volop gelegenheid zijn geest en gemoed te ledigen op papier. Vel na vel vulde hij met de aandoenlijke getuigenissen van zijn harteleed — hij rijde de woorden aaneen tot een eindeloze, grimmige woestenij van bitterheid. Toen — met plotseling ontwakenden zin voor de praktische dingen des levens, stuurde hij een telegram aan Helen: Hevig verzet van mijn vader. — Sam.

Het antwoord kwam onmiddellijk. „Van den mijnen ook. — Helen.“

Na een uur bereikte Helen Hamilton een tweede dépêche: „Laten we samen weglopen — Sam.“

Het antwoord: „Ik doe mee. — Helen.“

Tien minuten later: „Ontmoet me morgen voor lunch bij Sr. Regis. Kunnen dan bijzonderheden afspelen. — Sam.“

En als antwoord hierop: „Ik zal er zijn. — Helen.“

Zooals gezegd, dit alles was onvermijdelijk — duizenden en duizenden malen, sinds er menschen op aarde wonen, heeft hetzelfde plaats gehad. Het was dus niet slechts onvermijdelijk, maar ook vrij alle- daagsch. Evenwel — en dat is het bijzondere — het vormde de inleiding tot de voorvallen, volgend op het eerste contact tusschen de levensdraden van Samuel Gaunt, dichter, en den Havik, gentleman-avonturier.

Zooals gewoonlijk zijn onze premieboeken verkrijgbaar bij al onze bezorgers, agenten of op ons Hoofdkantoor tegen den belachelijk lagen prijs van 17½ cent ingenaaid, of 70 cent in luxe-prachtband.

17½ cent

TEN SLOTTE NOG DIT. TE BEGINNEN MET DEZEN ROMAN PUBLICEEREN WIJ, ZOOALS REEDS EERDER IS AANGEKONDIGD, HERHAALDELIJK IN ONZE PREMIEBOEKEN PRIJSVRAGEN AAN WELKER GOEDE OPLOSSINGEN WAARDEVOLLE PRIJZEN VERBONDEN ZIJN. IN DIT BOEK WORDEN UITGELOEFD:

Een Open, Eikenhouten Boekenkast, en twaalf geldprijzen van f 2.50 elk.
NA DE BUITENGEWONE AANTREKKELIJKHEID VAN HET BOEK ZELF, EEN ATTRACTIE TEMEER!!

HOOFDSTUK VIII

DROOMEN EN ONTWAKEN

Paul besteedde een deel van den middag aan de beantwoording van de brieven die hij ontvangen had. Uitvoerig wijdde hij in het schrijven aan zijn moeder uit over zijn entrée in het circus en de personen beschrijvend met wie hij het meest in aanraking kwam, kon hij niet nalaten zich in warm-bewonderende woorden uit te laten over de liefalligheid en den moed van Tine van Staveren.

In opgewekte stemming woonde hij vervolgens de dressuurlessen bij van den Arabier, tot wien hij zich meer aangetrokken voelde naarmate hij hem beter leerde kennen.

Aan tafel besprak Farber de maatregelen, die den anderen dag dienden te worden genomen om het circus zoo spoedig mogelijk naar Arnhem te verplaatsen en wijdde de stemming door het sombere zwijgen van het Hindoe-echtpaar gedrukt bleef, begroette iedereen den afloop van den maaltijd met een zucht van verlichting.

Toen Paul zich in de vallende schemering naar Tine's compartiment begaf om thee te drinken, bleek de ponnyrijdster afwezig te zijn. Bij zijn binnenkomst strekte het meisje de hand uit om het licht op te draaien, maar Paul's stem weerhield haar.

„Och, als het voor u nog niet te donker is om te schenken, laten we dan nog eenige oogenblikken zoo blijven zitten, juffrouw Tine,” verzocht hij. „De schemering en de zachte herfstgeuren hebben zooveel bekorends en wekken zooveel gelukkig gepeins, dat men zichzelf een vreugde ontzegt als men er niet zoo lang mogelijk van geniet. Of houdt u misschien niet van schemeren?”

„Heel veel, meneer Paul, de schemering en de stilte doen me altijd tot mezelf komen na het jachtig gedoe van allen dag,” gaf het meisje ten antwoord.

Terwijl zij thee schonk volgde Paul met droomende aandacht het spel van haar handen, die zich als blanke, dartele vlinders op en neer bewogen. Het meisje zette zich tegenover hem en bevangen als beiden zich voelden door een vreemde behoefte om het zwijgen te bewaren, staarden zij droomend naar de lichten van de stad.

De zwakke geur van lathyrus, die van het meisje uitging, prikkelde Paul's verbeelding en voerde hem ver weg van de wereld met haar gistende massa van goed en kwaad. Denkend aan de vreemde maar heerlijke vertrouwelijkheid, die hij snel tusschen zichzelf en Tine voelde groeien, trilde zijn hart van een bekorende aandoening, die hem zijn ouden, nuchteren kijk op de menschen en op de dingen in zijn omgeving langzamerhand deed verliezen.

Als hij zich de geheimzinnigheid herinnerde waarmee Farber over het meisje gesproken had, voelde hij eenige onrust in zich opkomen en trachtte hij een verklaring voor die geheimzinnigheid te vinden, die zoowel zijn hoofd als zijn hart bevredigen kon. Maar een volgend oogenblik wierp hij alle verontrustende gedachten van zich af. In Tine's gezelschap vond hij een behagen en voldoening, die hij nog nimmer had gekend, en bevreesd, die gevoelens op de vlucht te jagen, wilde hij aan niets anders denken.

't Is een dwaasheid, bekende hij zichzelf, maar het is een heerlijke dwaasheid. Ik ken het meisje nog slechts vier en twintig uur en toch voel ik me nu reeds eigen aan haar, alsof zij altijd deel van mijn leven heeft uitgemaakt. Ik kan me niet vergissen, ik voel dat zij iets in me gewekt heeft dat onontbeerlijk is voor een waarachtig geluk en ik kan me dat geluk niet indenken zonder dat zij er deel aan zou hebben...

Vroeger zou Paul hebben gespot met het denkbeeld van een liefde op het eerste gezicht, maar nu durfde hij niet meer te twifelen aan het bestaan ervan. Voor twee dagen nog zou een verbintenis met een circusartiste hem een onmogelijkheid hebben geleken, nu deinsde hij voor de consequentie van zijn gevoelens niet langer dan een enkel oogenblik terug. Een oogenblik slechts, waarin hij dacht aan de teleurstelling die hij zijn moeder zou bereiden.

Een blik op Tine's gelaat bracht hem tot de werkelijkheid terug en een teedere aandoening vervulde hem, toen hij in haar groote, donkere oogen, die in het blank-en-rose gelaat glansden als edelgesteenten, een zacht, warm, droomend licht ontdekte.

Een schorre vloek uit zijn onmiddellijke nabijheid deed hem opschrikken en plotseling opstaan. Voor hij echter het licht had kunnen inschakelen, betrad de Duitse den wagen.

„Mijn hemel, welk een verrukkelijke idylle,” riep zij uit met venijnigen spot in haar stem, toen zij Paul en Tine ontdekte. „Dat is de tweede schoone verrassing op dezen avond.”

„En welke was de eerste?” vroeg Paul met iets dreigends in zijn stem.

„De eerste werd me zooveen bereid door dien dronken vriend van onze Tine,” antwoordde de Duitse met hatelijke triomf. „Hij ligt hier dichtbij wezenloos op den grond en ik struikelde over zijn beenen. Hoorde u hem niet vloeken?”

Paul voelde den slag die Tine werd toegebracht, alsof hij hem zelf had opgevangen en zonder de Duitse met een antwoord te verwaardigen, keek hij haar met 'n vernietigenden blik aan. Toen zij haar oogen voor de zijne neersloeg, wendde hij zich tot Tine, die hem met een roerende, hulpzoekende uitdrukking in haar blik aankeek.

„Als ik u misschien verzoeken mag...” noodigde hij haar met warme stem uit den wagen met hem te verlaten.

Paul strekte zijn hand uit om 't meisje bij 't afstappen van het trapje behulpzaam te zijn en tot zijn ontroering voelde hij haar vingers in zijn hand trillen.

„Nog maar eenige weken, Tine, dan is dit alles achter den rug,” troostte hij haar met gevoelige stem, zoodat zij plotseling bewogen werd en bloosde.

„Ja, gelukkig, en dan...” zuchtte zij verward.

„Ja, en dan...” herhaalde Paul met een vreemden glimlach en zonder nog iets aan deze woorden toe te voegen, leidde hij het meisje de helverlichte circustent binnen en liet met zachten druk haar hand los.

HOOFDSTUK IX.

SMART EN ROUW.

Den volgenden dag vertrok 't gezelschap Farber naar Arnhem. Voor zij zich naar den trein begaven, brachten Tine, Hans en Paul nog een bezoek aan het ziekenhuis om afscheid te nemen van de kleine Sitah, die niet mocht worden vervoerd. Hoewel de dokters een heftige en alles beslissende crisis hadden verwacht, had het kind een rustigen nacht doorgebracht. De toestand van het meisje bleef echter hoogst ernstig en dit had Gottlieb Farber aanleiding gegeven, het Hindoe-echtpaar voor te stellen in Utrecht achter te blijven tot het grootste gevaar geweken zou zijn.

Mathama Akbar begreep echter dat van de persbeoordelingen over de openingsvoorstelling in Arnhem alles zou afhangen voor het financieel wel-slagen van de tournee en daarom had hij erop gestaan, althans den eersten avond op de nieuwe standplaats op te treden, waarmee hij Farber's liefsten wensch voorkwam.

In het ziekenhuis sprak Paul af dat men allereerst hem zou waarschuwen, indien het kind in zoodanig gevaar zou komen te verkeerren, dat de overkomst van de ouders gewenscht was. Paul voldeed hiermee aan een wensch van Farber, die het noodig vond het Hindoe-echtpaar voor te bereiden, indien de ziekte een noodlottige wending nam. Vervolgens bracht hij het zieke meisje een kort bezoek.

De kleine lag met groote, koortsige oogen haar ouders en de andere bezoekers aan te staren en terwijl er nu en dan een zachte glimlach over haar uitgeteerd gezichtje gleed, speelden haar klamme vingertjes nerveus met de hand van den clown, die, diep onder den indruk van den toestand en het afscheid van zijn vriendinnetje, met gebogen hoofd naast het bedje gezeten was.

In een zonderling mengelmoes Duitsch en Engelsch vroeg het meisje den clown of hij na de voorstelling weer bij haar zou terugkeeren en om haar voor het oogenblik tevreden en gerust te stellen beloofde Hans dit, hoewel hij over eenige uren in Arnhem zou zitten.

„Komt u dan direct als de voorstelling is afgelopen, oom Hans?” drong het meisje met een bevend fluisterstemmetje aan.

„Onmiddellijk na de voorstelling, kindje,” beloofde de clown, pijnlijk glimlachend.

Getroffen keek Paul den kleinen kring rond, maar den smartelijken blik van de moeder ontmoetend, wendde hij zijn oogen naar Tine, aan wier oogwimpers een paar groote tranen beefden. Het meest echter ontroerde hem de droefheid van den clown die met vreemd vertrokken gelaat het kind zat aan te staren en die door het lijden van zijn klein vriendinnetje dat bijna onafscheidelijk van hem was, blijkbaar even zwaar getroffen werd als de ouders zelf.

Na eenige minuten viel het kind in een lichte sluimering, die allengs rustiger en dieper werd en waarin allen een gunstig teeken zagen. Na een laatsten blik op de kleine te hebben geworpen, verwijderden de bezoekers zich en nadat Paul het Hindoe-echtpaar in 'n hotel in de nabijheid van het ziekenhuis had ondergebracht en alles voor hen geregeld had voor hun reis naar Arnhem, waarheen zij het gezelschap den volgenden dag zouden volgen, begaf Paul zich met de anderen naar het station, vanwaar zij een half uur later naar hun nieuwe bestemming vertrokken.

De velerlei besommingen, die de opbouw van het circus in Arnhem mee-bracht, voor allen, die tot het gezelschap behoorden, waren oorzaak, dat Paul dien dag geen gelegenheid meer kreeg zich met Tine te onderhouden. Om zijn onrust die daarvan het gevolg was het zwijgen op te leggen, maakte hij tegen den avond een lange wandeling waarvan hij vermoeid terugkeerde. Het circus had een standpaats gevonden op een weiland grenzend aan het landgoed Zij-pendaal in de onmiddellijke nabijheid van de stad en terstond nadat het wagenpark was opgesteld, begaf Paul zich ter ruste.

Den volgenden dag werd er met koortsachtigen ijver gewerkt om voor den aanvang van de gala-opening met alles gereed te zijn en nadat Paul zich verdienstelijk had gemaakt bij het vervoer van de paarden en de ponnies, schreef hij, gedrongen door een vreemde behoefte om zijn hart eens uit te storten, een langen brief aan zijn moeder, dien hij daarna onmiddellijk postte.

Tegen vier uur haalde hij den fakir en diens vrouw van het station en belangstellend informeerde hij naar den toestand van hun kind.

„Er is nog geen verandering te bespeuren, Sir,” antwoordde Mathama Akbar in het Engelsch, van welke taal hij zich bij voorkeur bediende.

„Heeft de dokter u niet van zijn verwachtingen gesproken?” vroeg Paul medelijdend.

De Hindoe schudde ontkennend het hoofd en wierp een zijdelingschen blik op zijn vrouw waaruit Paul opmaakte dat de ander zich in haar bijzijn niet uit wilde spreken. Rani Sitah zag er ongelukkig uit en haar lijdend en vermoeid gelaat verried dat zij een slapeloozen nacht had doorgebracht.

Frieslands hoofdstad in vroeger dagen, naar een oude kopergravure.

Om half zeven was eindelijk de opbouw van het circus gereed en even later werd Paul gewaarschuwd voor het diner, den eersten geregelde maaltijd sinds het vertrek uit Utrecht waaraan iedereen deelnam. De aanwezigheid van het Hindoe-echtpaar, dat zich in geen enkel gesprek mengde en dat zich slechts nu en dan een gefluisterde opmerking tegenover den clown liet ontvallen, drukte de stemming aan tafel en dit deed iedereen verlangen naar het einde.

Na tafel kreeg Paul eindelijk gelegenheid eenige woorden met Tine te wisselen, waarvan hij een dankbaar gebruik maakte.

„Ik voel me sinds ons laatste gesprek — laat eens kijken, wanneer was het, eergisteren, geloof ik, dus een eeuw geleden — vreeselijk door u verwaarloosd,” begon Paul met quasi-verwijtende stem.

„Door mij verwaarloosd?” vroeg het meisje lachend. „Wel, u wist toch hoe druk wij het hadden en u kon toch niet verwachten dat ik mijn plichten verwaarloosde?”

„O, maar als u wist hoe eenzaam ik me voelde, dan had u . . .”

„Ja, ik heb u wel zien dwalen,” viel Tine hem plagend in de rede, „u zag er diep ongelukkig en verongelikt uit, meneer van Affelen.”

„Als ik mij goed herinner hebben we afgesproken, dat u dat deftige meneer van Affelen zou laten varen,” viel Paul op strengen toon uit.

„U hebt gelijk, meneer Paul dus,” lachte het meisje.

„Alleen Paul,” drong hij aan. „Toe, laat mij u Tine noemen en noemt u mij Paul, die vertrouwelijkheid is meer in overeenstemming met mijn gevoelens voor u. Wilt u?”

Hij had deze halve bekentenis met trillende stem uitgesproken, en bij het heldere schijnsel van de groote booglampen die over het terrein verspreid hingen, zag Paul een verlegen glimlach om den mond van het meisje trekken en een zachte, warme glans in haar oogen verschijnen.

„Is het goed, Tine?” drong hij vragend aan, haar tegelijk zijn hand aanbiedend.

De aandoening waaraan de jongeman, die haar eigenlijk nog geheel vreemd was, zichtbaar ten prooi was, deed haar aarzelen met een antwoord op zijn overigens onschuldig verzoek. Zij hief haar blik naar hem op en keek hem onderzoekend aan, alsof zij hoopte in Paul's oogen een antwoord te vinden op een vraag, die haar met een lichte onrust vervulde. Wat zij erin las ontroerde en verwarde haar, maar zij putte er tevens genoeg vertrouwen uit om haar aarzeling te overwinnen.

Zwijgend reikte zij Paul de hand en, vreemd-gelukkig als deze zich plotseling voelde, kon hij de verleiding niet weerstaan een kus op haar vingertoppen te drukken. Voor hij echter nog iets zeggen kon, werden zij gestoord door de verschijning van Farber.

„Meneer van Affelen, een telegram voor u,” kondigde hij aan.

Paul dacht verschrikt aan zijn moeder en met bevende vingers nam hij het telegram aan en scheurde het open. Zijn eerste vrees bleek ongegrond, maar toch deed de inhoud hem ontstellen. Het telegram was verzonden door de directie van het Utrechtsch ziekenhuis en hield het bericht in, dat er een noodlottige wending in Sitah's toestand gekomen was en dat deze vrijwel hopeloos was.

Tine en Farber ontstelden en op verzoek van den laatste begaf Paul zich met looden schoenen naar den Hindoe en lokte hem onder een voorwendsel naar zijn eigen verblijf. Deelnemend legde hij zijn hand op den schouder van den fakir en dit gebaar deed den ander reeds terstond verbleeken.

„Sitah? . . .” fluisterde Mathama Akbar met een snik in zijn stem.

„Beste vriend,” begon Paul haperend, „ik weet dat gij een verontrustende tijding . . .”

Het gelaat van den Hindoe trilde even van smart, maar zich beheerschend boog hij gelaten het hoofd.

„Is zij . . . is zij dood, Sir?”

Er lag bij deze vraag zoo'n hopeloos fatalisme in de geneimzinnige diepten van zijn oogen, dat Paul's hart voor een oogenblik werd samengenepen van angst en droefheid.

„Neen mijn vriend, maar haar toestand doet het ergste vreezen,” antwoordde Paul.

„O, mijn Rani, mijn Rani . . .” fluisterde de Hindoe met bevende lippen.

„Ik heb gehoopt, ik dacht, dat zij dezen keer nog te redden zou zijn . . . ik wist het, dat wij haar zouden verliezen, maar ik had haar zoo graag nog eenige jaren bij me gehouden . . .”

Zijn stem brak in een snik en Paul liet hem eenige oogenblikken aan zijn smart over.

„Het is nog niet te laat, beste vriend, ge moet er zoo spoedig mogelijk heengaan,” wekte Paul hem eindelijk met weeke stem op. „Als gij uw vrouw even wilt voorbereiden, zal ik zorgen voor een auto. Het is nu half zeven en . . .”

„Neen, neen, ik kan nu niet vertrekken,” weersprak hem de Hindoe. „Ik moet eerst optreden. Ik mag deze tournée niet nog slechter maken dan zij reeds is en mijn optreden is als een sensatie aangekondigd. Als ik niet verschijn zal het publiek ons beschuldigen van bedrog en morgen zal er geen plaats bezet zijn. Ik moet optreden, al is het alleen maar vanavond. Farber heeft ons dikwijls door slechte tijden heengeholpen, wij kunnen hem nu niet in den steek laten, Sir. Ik zal hem echter vragen of hij het nummer wil verschuiven, zoodat ik het eerst kan optreden. t Is vreeselijk, vanmiddag om half twee liet zich de toestand wel ernstig, maar toch niet hopeloos aanzien . . .”

De stem van den Hindoe sloeg over en geschokt reikte Paul hem de hand toe, waarna Mathama Akbar als een gebroken man den wagen verliet. Het noodlottige telegram wierp een donkere schaduw op de opgewekte stemming van den troep en toen de medewerkers zich tegen acht uur in de circustent verzamelden, keken zij elkander somber aan.

Bij den aanvang van de voorstelling stond Paul met den directeur en den clown voor den nooduitgang van de circustent, toen Mathama Akbar en Rani Sitah na het spelen van den openingsmarsch de arena binnenkwamen. Bijna onmerkbaar boog de fakir groetend zijn hoofd, terwijl hij recht tegenover hen voor zijn tafeltje plaats nam.

Het was den Hindoe aan te zien, dat hij zijn aandacht slechts met de grootste moeite bij zijn werk bepalen kon, herhaaldelijk wendde hij zijn blik naar zijn vrouw, die trachtte haar oogen, waarin Paul tranen meende te zien, voor het publiek te verbergen.

De inleidende suggestie-nummers slaagden evenwel en lokten een krachtig applaus uit. Eindelijk ontblootte de fakir zijn linkerarm en nam daarna het stiletto ter hand. Met een verloren blik op den clown gericht, trachtte hij zich op de gewone wijze door gedachtenconcentratie te suggereeren, hetgeen hem veel meer moeite scheen te kosten dan gewoonlijk het geval was. Vervolgens dreef hij onder ademlooze stilte van het publiek het stiletto in den arm en hief dezen daarna op, waarna hij door zijn vrouw het circus werd rondgeleid.

Op zijn plaats teruggekeerd, richtte de Hindoe zijn oogen op Paul, die zijn blik even vasthield. Plotseling voelde de jongeman zich echter op zijn schouder getikt en wendde hij zich om. Voor hem stond Tine, die hem met angstig bezorgd gelaat een tweede telegram overhandigde, dat Paul, vervuld van een angstig voorgevoel, openbrak.

„Sitah is dood”... liet hij zich plotseling bij verrassing op zachten toon ontsnappen.

De clown greep ontsteld naar een steun in zijn nabijheid en dit werd door den Hindoe opgemerkt. Hoewel hij Paul's woorden onmogelijk kon hebben gehoord, begreep hij uit de ontstelde blikken die men hem toewierp, wat er gebeurd moest zijn.

Een huivering doorliep plotseling zijn lichaam, zijn gelaat trilde onder een aandoening van hevige smart en de pupillen van zijn oogen schenen zich te verwijden. Met een schorren kreet trok hij het stiletto uit zijn arm en onmiddellijk ging er een kreet van angst en afgrijzen uit het publiek op: een krachtige bloedstraal kleurde het zand van de arena donkerrood en een oogenblik scheen het alsof de Hindoe vallen zou. Maar met geweldige inspanning beheerschte hij zich en met een vluchtige buiging voor het publiek verliet hij haastig de tent.

De toeschouwers werden onrustig en hier en daar stonden mensen op om heen te gaan.

„In vredesnaam, Hans,” smeekte Farber den clown, die zijn ontroering nog niet te boven was en met knikkende knieën tegen een pilaster stond geleund, „ga dan toch! Houd de mensen tegen, anders wordt het niets meer na zoo'n debuut, Hans!...”

Met een grauw die uit de keel van een dier scheen te komen, herstelde de clown zich en als een dronken man wankelde hij het circus binnen, de oude, potsierlijke hoed scheef op het hoofd, het gelaat bevuild van schmink en tranen en met een idioten lach om den mond. Zonder iets te zeggen bleef hij rondloopen, nu en dan in een schaterlach uitbarstend die hoog boven het geschetter van het koper uitklonk en die zoo aanstekelijk op de toeschouwers inwerkte, dat de rust en de vroolijkheid binnen eenige oogenblikken waren teruggekeerd.

Nog nooit had de clown met zoo weinig middelen en moeite zooveel lachlust opgewekt. Paul begreep wat er in den man moest omgaan en hij kon het niet langer aanzien. Hij wendde zich tot Tine die snikkend achter hem stond en haar bij de hand nemend, leidde hij haar naar buiten.

Terwijl Paul bleef stilstaan om op zijn verhaal te komen voor hij zich naar den Hindoe begaf, klonken er vanuit het wagenpark weeklagende stemmen tot hem door. Het snikken en jammeren van de Rani vermengden zich met de bittere klachten van Mathama Akbar en daartusschen door klonk de zachte troostende stem van Moelay. Zijn woorden vertolkten de gelatenheid en berusting van den Moslim.

„'t Is Allah's wil, mijn broeder, Allah is groot, Zijn naam zij geprezen. Gij zult haar eenmaal wedervinden, mijn broeder. Nooit is er een mensch geweest die meer door Allah werd bemind dan Neby Ayûb, mijn broeder, en daarom werd hij zwaarder gekastijd dan eenig ander mensch en leed hij honger op een mesthoop. In Sh'Allah, mijn broeder, 't is Allah's wil, Allah is groot...”

„Arme, arme ouders...” snikte Tine diep geschokt.

Verlangend om het meisje de rest van dit smartelijk en pijnlijk tooneel te besparen, legde Paul met een teeder gebaar zijn hand in haar arm en leidde haar terug naar haar compartiment.

HOOFDSTUK X

EEN BEDREIGDE TOEKOMST

Paul's tweede brief aan zijn moeder, geschreven onder den indruk van gevoelens die hem zelf een raadsel waren, maar die hem tegelijk warm-gelukkig aandedden, bracht, zooals te verwachten was, groote ontsteltenis te weeg. De eenigszins sentimentele toon van het schrijven was zoo ongewoon voor Paul's moeder en de inhoud was hier en daar zoo raadselachtig, dat zij geen rust kon vinden voor zij Lou met een deel van het schrijven op de hoogte had gesteld.

Na te hebben uitgeweid over den indruk, die Tine van Staveren op hem had gemaakt en over de wonderlijke aantrekkingskracht die van haar uitging, vervolgde Paul den brief in bewoordingen die onmogelijk konden worden misverstaan.

„U weet, lieve moeder, dat mijn hart tot dusverre steeds ongevoelig is gebleven voor een diepere genegenheid, maar sinds eenige dagen voel ik me zoo vreemd-gelukkig aangedaan, dat ik mezelf niet meer ken...”

Dit gedeelte van den brief sprak een taal die zoowel mevrouw van Affelen als Lou verstond en die hen elkander angstig deed aanzien.

„Wat beteekent dit in hemelsnaam, lieve kind?” vroeg Lou's tante, toen zij van haar eerste ontsteltenis en verbazing bekomen was. „Paul is hierin

zichzelf niet meer. Moet ik zijn aandoening in in verband brengen met zijn bewondering voor... hm, dat circusmeisje?”

Zij wierp Lou 'n bezorgden blik toe en verbijsterd bleef 't meisje haar aanstaren. Zij had de grootste moeite haar emotie te bedwingen en 't duurde geruimen tijd voor 't haar gelukke antwoord te geven op de vraag van haar tante.

„Het denkbeeld is absurd, tante, en toch laten die woorden bijna geen twijfel over.”

„Ja, maar kind, dat is toch absoluut onmogelijk,” viel mevrouw van Affelen heftig uit. „Veronderstel eens een oogenblik, Paul en zoo'n schepsel. Neen, ik kan me niet voorstellen, dat de jongen plotseling zijn verstand heeft verloren. Hij heeft altijd zoo koel en nuchter over hartsaangelegenheden gedacht en gesproken en iemand van acht en twintig jaar wordt toch maar niet op het eerste gezicht verliefd? 't Is toch te dwaas om eraan te denken, Lou?”

„Ja, maar welke uitlegging blijft er dan anders over, tante?” vroeg het meisje met trillende stem. „Paul's bedoeling is duidelijk genoeg, hij wil u alvast voorbereiden en u vertrouwd maken met de gedachte, dat hij uw verwachtingen zal teleurstellen en...”

„Mijn verwachtingen teleurstellen?” viel Paul's moeder het meisje in de rede. „Meent hij soms dat hij zonder tegenstand... 'n kind kan toch wel inzien, dat ik me niet zonder meer zou neerleggen bij een verbintenis met een meisje, dat op het zachtst uitgedrukt uit een verdachte omgeving komt? Dat kan de jongen toch niet meenen, Lou, of hij moet zijn verstand kwijt zijn. Wie weet door welk schepsel hij zich het hoofd op hol heeft laten brengen. Een circusartiste als schoondochter, maar kind, dat is een onmogelijkheid, afgezien nog van het feit dat ik hem zoo goed als met jou verloofd beschouw. Neen, dat kan Paul niet ernstig meenen, Lou!”

„Maar tante, hij kan het slachtoffer wel geworden zijn van zoo'n schepsel. Wie weet met welke geraffineerde middelen zij Paul tot zich aangetrokken heeft,” veronderstelde Lou.

Bij de gedachte dat haar levensdroom, na jarenlang vreezen en wachten, nu toch nog in rook zou opgaan, vulden zich haar oogen met tranen en dit deed mevrouw van Affelen plotseling begrijpen, hoe het meisje zich te moede moest voelen.

„Kom, kom, je moet je niet zoo angstig en bedroefd maken, lieve kind,” wekte zij haar op, „alles kan nog wel op een kapitale vergissing berusten. Ik kan me eenvoudig niet voorstellen, dat Paul zich op die manier zou vergeten. We zullen in elk geval spoedig genoeg weten welke bedoelingen hij heeft en als het noodig mocht zijn, zal ik hem wel tot rede weten te brengen. Het is op het oogenblik de vraag maar hoe we... wacht, waarom niet,” viel zij zichzelf in de rede, terwijl haar gezicht opklaarde, „ga er zelf eens heen, lieve kind, en zet je oogen eens open. Er steekt toch niets vreemds in een bezoek aan dat circus, vind je wel?”

Bij het vernemen van dit voorstel bedwong Lou haar tranen.

„Het is een goede inval, tante,” stemde zij in, „maar dan moeten we niet te lang wachten. Ik ga ook niet graag alleen, heeft u geen lust om me te chaperonneeren?”

„Neen kind, je weet dat ik niet graag van huis ga, maar er is, dunkt me, geen bezwaar om iemand anders mee te nemen. Vraag Corrie Bloemers bijvoorbeeld. Jullie zijn nogal intiem met elkaar en bovendien is zij een oude vriendin van Paul. Als je lust hebt, kan je met den grooten tourauto gaan, dan geniet je van een rustigen en comfortabelen rit en je bent aan geen treinenloop gebonden. Willen we dit dan afspreken, Lou?”

„Het denkbeeld is uitstekend, tante, zal ik Corrie nu dan maar direct opbellen?” stelde het meisje verlicht voor.

„Ja, dat is goed, vraag haar dan voor een dag in deze of anders in de volgende week. En kijk dan daarginds maar eens rond. Ik kan haast niet gelooven dat Paul me zoo'n vreeselijke teleurstelling zou kunnen bereiden, hij moet toch begrijpen dat ik het als een beleediging zou voelen, als hij me zoo'n circusschepsel als schoondochter zou voorstellen. Ik weet wel, dat hij zich niet verheft op zijn maatschappelijke positie en dat hij gewoon is met iedereen gemeenzaam om te gaan, maar dat geeft nog geen grond voor de veronderstelling dat hij zich zoozeer vergeten zou...”

Een weinig gerustgesteld verliet het meisje het vertrek om te telefoneren. Zij had haar zelfbeheersching hervonden en nu zij de bereiking van haar levensdoel in gevaar wist, prikkelde haar energie haar tot handelen.

Toen zij, na een dag voor het bezoek aan Arnhem te hebben vastgesteld, nog een oogenblik in gedachten verzonken bij het telefoontoestel bleef staan, verried de donkere en dreigende gloed in haar oog iets van den aard van haar gepeins en nam zij zich voor om in de keus der middelen, om tot het zoo vurig begeerde doel te komen, niet al te scrupuleus te zijn...

HOOFDSTUK XI

EEN VOORSPELLING

Het circusgezelschap Farber had in Arnhem niet te klagen over gebrek aan belangstelling; het ongeluk, dat den fakir bij de openingsvoorstelling getroffen had, prikkelde de nieuwsgierigheid van het publiek zoo zeer, dat het in drommen naar de voorstellingen trok, zoodat Gottlieb Farber zich na den derden dag verplicht zag een matinée in te leggen.

In de hoop den fakir nogmaals te zien optreden, werden de toeschouwers echter teleurgesteld, want de Hindoe was terstond na het ongeluk als medewerker van het programma afgevoerd en met z'n vrouw naar Utrecht vertrokken, waar zij tot na de begrafenis van de kleine Sitah zouden blijven.

De teraardebestelling van het meisje werd door velen van het gezelschap bijgewoond en diep onder den indruk keerden allen na afloop in gezelschap van het vertwijfelde Hindoe-echtpaar naar Arnhem terug, van waar Mathama Akbar en zijn vrouw den daaropvolgenden dag naar het winterkwartier in Wezel zouden vertrekken.

De eerste dagen in Arnhem waren voor Paul zeer pijnlijke geweest. Onder den invloed van de gevoelens die zijn hart zoo plotseling waren komen vervullen, begon hij zijn rust en kalmte te verliezen. Elke gelegenheid die zich daartoe aanbood, benutte hij om in Tine's gezelschap te vertoeven, hetgeen niet onopgemerkt en ook niet zonder uitwerking op de andere leden van het gezelschap bleef.

Siloach, het Palestijnsche dorp, waaraan sprake is in ons artikel.

de profeet Samuel leefde. De geographen meenen dat het werkelijke Siloach 18 K.M. verder op gelegen is. Het stadje telt 'n paar duizend zielen en is een typisch Arabisch dorp; de huizen hebben er de bekende platte daken, de muren zijn vensterloos, de straten hoekig en van ongeregelde lijn. Er wonen enkele Yemenieten-Joodsche families, maar geen Europeesche, z.g. witte of blanke Joden. De Arabieren van Siloach zouden het niet dulden. Waarom ze het dan wel de Yemenieten doen? In de eerste plaats omdat ze opvallend veel gelijkenis met de Arabieren vertoonen. Er is tusschen beide

in Palestina

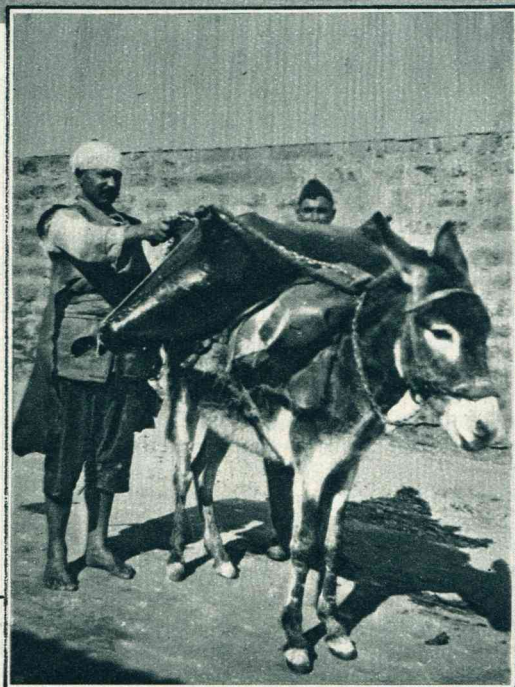

Het jonge Yemenietische huishouden dat in ons artikel wordt vernoemd.

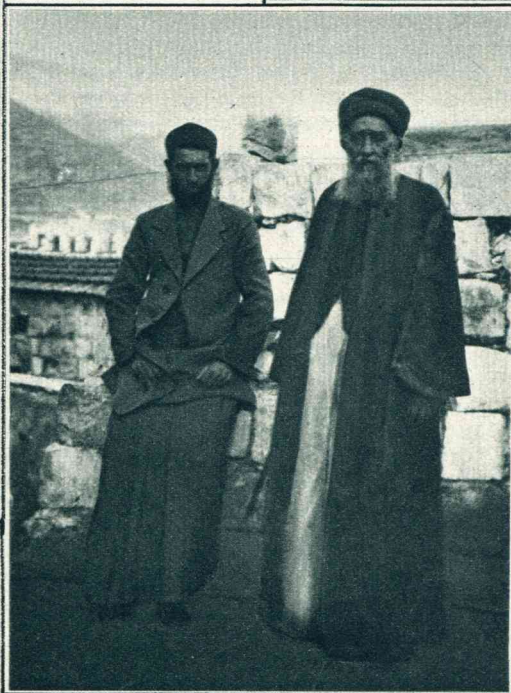
Yemenieten en Arabieren

Wanneer we in Jerusaleem, den westelijken stadsmuur langs, naar buiten trekken, wordt onze weg plotseling afgesneden door een diepe dalkloof.

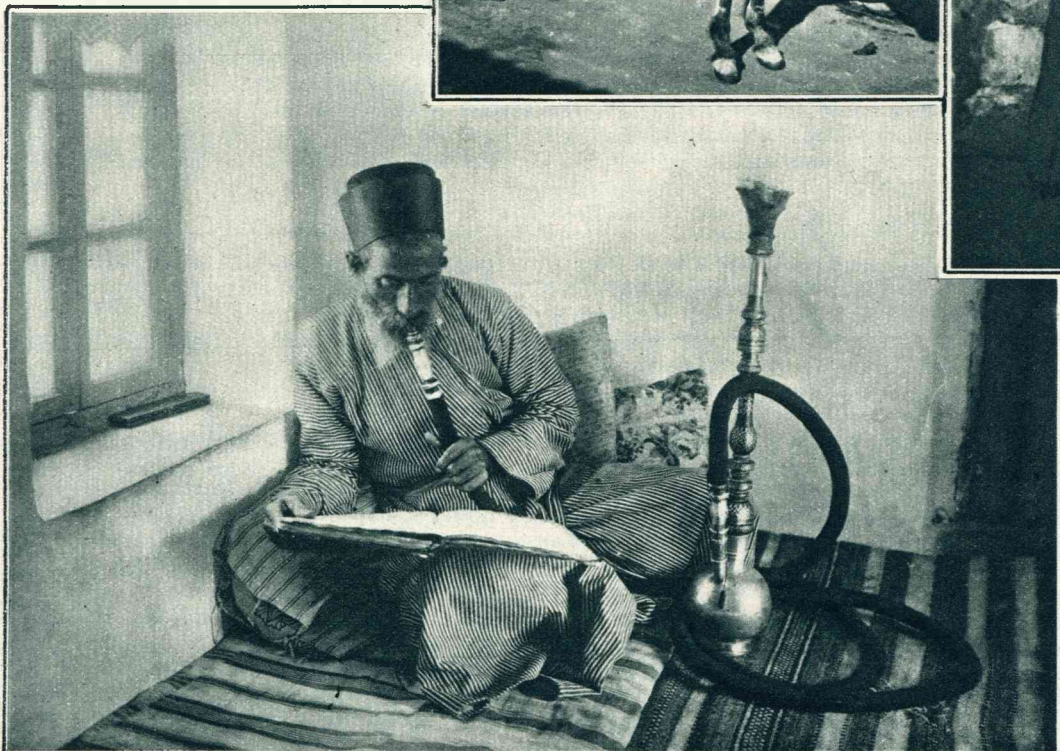
Smalle paadjes leiden naar 't dal over schaars begroeide rotsen en verhoogingen. Aan den anderen kant van de kloof ziet met rustige fierheid 'n klein Arabisch dorp op naar de heilige stad. Het heet Siloach, doch is klaarblijkelijk niet de Bijbelsche stad, waar de profeet Ahia geboren is en waar

Waterdrager in de buurt van Siloach.

Arabier en Yemenietische Jood samen op wandeling.

De joodsche leeraar, rustig in een „hoeksken met een boecksken" en zijn nargileh.

Een Arabisch huis.

daarentegen laten hun kinderen, althans het mannelijke kroost, reeds vanaf hun derde of vierde jaar onderwijzen door Joodsche leeraren, die de kleinen dan al beginnen in te wijden in de geheimen der Joodsche wetenschap. Anders dan de Arabieren ook zijn de Yemenieten monogamist: de meisjes huwen nochtans, evenals de Arabieren op haar dertiende of veertiende jaar. Een Yemenieten-vrouw op 25- à 30-jarigen leeftijd kan reeds een oude, afgeleefde vrouw zijn, want behalve de zorg voor haar meestal talrijke kroost, komt de zware buitenarbeid voor haar rekening. Te benijden zijn deze schepsels dus allesbehalve.

De kleding der Yemenieten is dezelfde als die der Arabieren. Alleen dragen de mannen lange haren, de z.g. jiddische lokken aan weerszijden van het voorhoofd, en hebben de vrouwen geen sluier voor het gezicht, zooals de Arabische.

De mannen staan bekend als zilversmeden en filigranwerkers. Op een van onze foto's ziet men een jong Yemenietenhuishouden waar van het hoofd 21 jaar oud is en de vrouw 18 telt, terwijl de baby reeds hun derde kind is. De echtgenoot is zilverbewerker en verkoopt zijn arbeid op de sieradenmarkt in Jerusalem. Hij levert zulk prachtig werk, dat

Arabische sjeik.

Arabische jongeman.

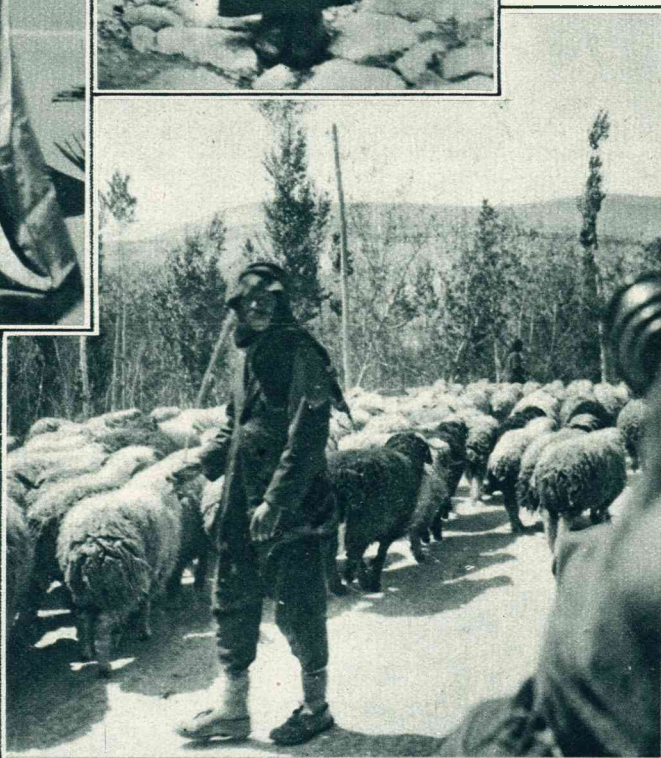
Jong geleerd - oud gedaan: 'n jeugdige Yemeniet leert z'n les in het zonnetje.

van Arabieren over hun breedgeplooid broek een gummi-kouseband dragen, en op hun hemd zonder kraag een das. Hetzelfde curieuze mode-verschijnsel neemt men bij de Yemenieten waar.

Ondanks deze talrijke overeenkomsten zal er toch nooit een gemengd huwelijk tusschen Arabieren en Yemenieten voorkomen. De bevolking zelf wenscht in dezen toestand van vreedzaam naast elkaar leven geen verandering te brengen, ofschoon daartoe van buitenaf in de laatste jaren wel pogingen zijn aangewend. Misschien ook is dat wel de reden, waarom er in Siloach altijd pais en vrée heerschen. Immers, wanneer allen met hun toestand tevreden zijn, nietwaar, wat zou men dan meer en beters verlangen?

VIATOR.

Yemenitiesche schaapherder uit de omgeving van Siloah.

'n Uitzondering op den regel: ijverig studeerende Arabiertjes.

zelfs de trotsche Arabische effendi's van hem kopen.

De verhouding tusschen beide menschensoorten is, ondanks de heerschende spanning tusschen Arabieren en Joden, werkelijk goed. Op een onzer foto's gelukte het ons zoowaar, een Yemeniet in gezelschap van een Arabier wandelend, te kijken.

De kleding der Palestijnsche Arabieren en Yemenieten is wel eigenaardig. De man draagt bij voorkeur een zwarte broek met breede plooiën, 'n gestreept hemdkleed en daaroverheen een Europeesche jas. Een en ander gecombineerd door een roode fez en Europeesche schoenen. Interessant is zeker, dat tal

Yemenieten-vrouw, koren malend in de keuken met een Arabischen handmolen.

HUWELIJKSLOTTERIJ

DOOR RUBY M. AYRES

Betty zat in de hangmat en keek naar den kersenbloesem boven haar hoofd.

Ze was buitengewoon boos op mij en deed geen moeite om dit te verbergen.

Ik was ook buitengewoon boos op haar, maar ik was zoo wijs, dat uit alle macht te verbergen.

Drie minuten geleden had ze verklaard, dat ze nooit meer tegen me zou spreken.

Nooit is een lange dag, maar ik wachtte geduldig.

„Je hebt niet 't minste recht om me iets te verwijten!” zei ze na twee seconden — op 't horloge af!

„Ik geloof,” zei ik, „dat iedereen 't recht heeft een ander te probeeren te redden, die blindelings 't water inloopt.”

„Ik loop niet blindelings 't water in,” beweerde ze. „En al deed ik 't... ik kan zwemmen.”

„In een vijvertje misschien,” zei ik, „maar niet in een draaikolk; maar ja, als je niet gered wilt worden...”

„Dacht je, dat jij de eenige man was, die zwemmen kon?” zei Betty grof.

„Nee,” gaf ik toe. „Smithers is twee jaar amateur-kampioen geweest, en Jonson is eens van een brug gedoken, toen er een jongetje in 't water was gevallen... Als ze jou in de draaikolk van je eigen dwaasheid zien, zullen ze je waarschijnlijk wel naspringen.”

„Heel zeker,” zei Betty luchtig.

„En terwijl zij aan 't vechten zijn, wie de eer zal hebben je te redden, verdrink jij,” zei ik boosaardig.

Betty glimlachte.

„Er wordt wel eens gesproken van menschen, die tusschen twee stoelen in op den grond komen zitten,” merkte ik op, „en de grond is niet zacht.”

„Zij hebben net zooveel recht om te leven als jij of ik,” verklaarde zij.

„Zeer juist,” antwoordde ik, „maar niet vlak bij ons in de buurt.”

„Een mensch zou denken, dat je jaloersch was,” zei Betty.

„Ik ben niet verantwoordelijk voor wat een mensch zou denken,” antwoordde ik vlug, „en ik ben heelemaal niet jaloersch.”

Ik was 't wel — ontzettend — maar ik was niet van plan, 't Betty te laten merken.

We zaten te zwijgen. Een vleugje wind blies wat bloesem op Betty's hoofd. Het deed mij denken aan den dag, dat zij de bruid zou zijn — den dag, dat Smithers of Jonson of een andere idioot haar in triomf zou wegvoeren.

Ik zuchtte. Betty keek op — of liever néér, want ik zat op het gras aan het voeteneind van de hangmat.

Ik had Betty mijn heele leven gekend; het was nog niet zooveel jaren geleden, dat wij samen in dienzelfden boom waren geklommen en afgesproken hadden, later met elkaar te trouwen.

„Waarom zucht je?” vroeg ze. „Er is maar één ding, waar een man om zucht... als hij verliefd is!”

„'t Kan ook door indigestie komen,” zei ik dichterlijk. „En ik heb eens ergens gelezen, dat liefde niets anders is dan een soort indigestie.”

„Dat heeft de een of andere afschuwelijke man gezegd,” meende Betty.

„En de een of andere afschuwelijke vrouw heeft hem gedwongen om het te zeggen,” antwoordde ik.

„Meneer Smithers zegt, dat de liefde het mooiste ding op de wereld is,” zei Betty verwijtend.

„Smithers is een idioot,” zei ik.

„Die zijn er zooveel,” zei Betty veelbeteekenend. Ze keek mij aan.

„En een man wordt 't idiootste, als hij hals over kop verliefd wordt,” zei ik.

„Dat moet je dan maar nooit doen,” zei Betty aanstonds.

„Zal ik ook niet,” antwoordde ik. Het leek me niet noodig er bij te voegen, dat ik 't al gedaan had.

„Bob,” zei ze opeens, „waarom wil je met alle geweld, dat ik ga trouwen?”

„Nou,” zei ik, „ik wil je natuurlijk graag gelukkig zien.”

„Pff!” zei Betty geheimzinnig. „En daarom wil je me met twee mannen laten trouwen, waar ik niet om geef.”

„Je hoeft er niet met twee te trouwen,” antwoordde ik, „en ik dacht, dat je om allebei gaf.”

„Dat doe ik ook... daarom kan ik met geen van tweeën trouwen.”

„Laat ze dan allebei loopen en probeer 't met iemand anders,” stelde ik voor.

„Er is niemand anders,” zei Betty spijtig, alsof 't iets heel ergs was.

„Dat valt me mee,” zei ik vurig.

Ze keek boos naar me.

Ik rolde om in het gras, zoodat ik wat dichter bij de hangmat kwam en bij het kleine voetje met het bruine schoentje, dat eenige centimeters van den grond af zwaaide.

„Laten we het geval eens overzien,” zei ik zake-lijk. „Laten we de eigenschappen van Smithers en Jonson tegen elkaar opwegen en zien, of we niet tot een conclusie kunnen komen.”

Betty zei niets.

„Eerst Smithers maar,” zei ik. Ik haalde een zakboekje en een potlood te voorschijn, schreef met groote letters SMITHERS bovenaan op 't ééne blaadje, en JONSON bovenaan op 't andere.

„Smithers is zes voet lang,” begon ik met de stem van een afslager, die de voortreffelijkheden van een mooi dier onder de oogen der mogelijke koopers brengt. „Ziet er tamelijk netjes uit, niet onknop, erg gezocht door de moeders van huwbare dochters; inkomen...

nah, matig; karakter, vrij goed; hersens, niet om van te spreken...”

„Hij is niets dommer dan meneer Jonson,” verdedigde Betty.

„Goed,” zei ik. Ik krabde het woordje „geene” door, dat ik achter „hersens” had geschreven onder den naam Smithers. „Nu krijgen we Jonson... hoogte vijf voet vier...”

„Vijf,” verbeterde Betty.

„Vijf,” herhaalde ik gehoorzaam. „Korporaals-knevel, gesteven.”

„Hij doet er maar een enkelen keer cosmetiek in,” viel zij me in de rede.

Ik nam er geen notitie van.

„Heeft heldhaftig het leven van een klein jongetje gered,” ging ik machinaal verder. „Inkomen vorstelijk; heeft een van de mooiste auto's van 't graafschap; manieren: verwijfd...”

„'t Is een echte heer,” verklaarde zij.

Meneer Yos wordt in zijn slaap gestoord door een brutalen fotograaf.

Berijpt spinneweb

„Manieren volmaakt,” verbeterde ik. „Draagt een monocle... kan de r niet uitspreken... kan niet tennissen... weet niets van muziek... schrijft verzen, die wel...”

„Hoe weet jij dat,” vroeg Betty geërgerd.

„Hij heeft ze me laten lezen,” antwoordde ik. „Hij vroeg, of ik geen woord wist, dat op Betty rijnde. Ik zei Netty... zoo heet die weduwe, je weet wel.”

„Ik vind je afschuwelijk,” verklaarde zij. Ze fronste en keek weer naar den kersenbloesem. Ik vergat mijn onderwerp door de beschouwing van Betty's blanken hals, toen ze het hoofd achterover liet leunen tegen het touw.

Een paar seconden bleef het stil.

„Nou?” zei Betty scherp.

„Nou,” ging ik voort, „wat aantrekkelijkheden betreft valt er niet veel te kiezen. Ik geloof, dat Jonson danst... als een engel, zegt mijn zuster... en Smithers danst als een jonge olifant.”

„Ik ben dol op groote mannen,” zei Betty vlug. „Ik ben twee centimeter langer dan Smithers,” deelde ik haar mee.

„Ik wist niet, dat jij ook meedong,” zei Betty ijsig.

„Dat doe ik ook niet,” verklaarde ik vlug. „Maar ik dacht, dat 't je misschien zou interesseeren.”

„Met wien zou jij me nu raden om te trouwen?” vroeg ze na een lange stilte. „'t Komt er eigenlijk niet zooveel op aan... ze zijn allebei aardig, en ik zal toch met iemand moeten trouwen...”

„Dat doen tenminste de meeste vrouwen, als ze de kans krijgen,” zei ik. „Maar ik wil je niet graag adviseeren. Alleen,” ging ik voort, me mijn vroegere standpunt herinnerend, „zou ik je niet graag...”

„Op den grond terecht zien komen,” voltooide zij.

„Precies,” zei ik.

„Nee,” peinsde ze hardop, „ik zit liever niet op den grond.”

„Natuurlijk,” ging ik een oogenblik later voort, „'t gaat mij natuurlijk niet aan — maar ik heb altijd een broederlijke belangstelling voor je gevoeld...”

„Ik vind niets zoo afschuwelijk als broederlijke belangstelling,” zei Betty scherp. „Dat is gewoonlijk niets dan nieuwsgierigheid of de zucht om een vinger in een anders pudding te steken.”

Ik haalde de schouders op.

„Je hebt me zooveel om raad gevraagd,” zei ik. Ze keek mij aan — ik keek haar aan.

„Goed, best,” zei ze vastberaden. „Als je dan zoo hartelijk belangstelt in mijn toekomst, moet jij er maar over beslissen.”

„Ik neem geen verantwoordelijkheid,” zei ik vlug.

Als Betty eenmaal iets besloten heeft, stapt ze er niet makkelijk weer van af.

Ze gaf me een minachtend glimlachje.

„Mannen hebben een grooten mond,” zei ze met een wijs gezicht, maar ik was ervan overtuigd, dat ze een zin uit een boek opzei, „maar als 't op dōen aankomt... o nee, verantwoordelijkheid nemen ze niet.”

„Wat wil je dan, dat ik doe?” vroeg ik wanhopig.

„Heb je sixpence bij je?” vroeg Betty opgewonden.

Ik haalde zwijsend zoo'n geldstuk te voorschijn.

„Gooi maar op,” zei Betty. „Als 't kruis is, trouw ik met meneer Smithers; als 't munt is, trouw ik met meneer Jonson — en jij mag getuige zijn.”

Ik ging met plotselinge energie recht op zitten.

„Weet je zeker, dat je mij als getuige wilt hebben?” vroeg ik, haar strak aankijkend. Ze kreeg een kleur, maar sloeg de oogen niet neer.

„Heel zeker,” zei ze beslist.

„De getuige kust de bruid,” zei ik.

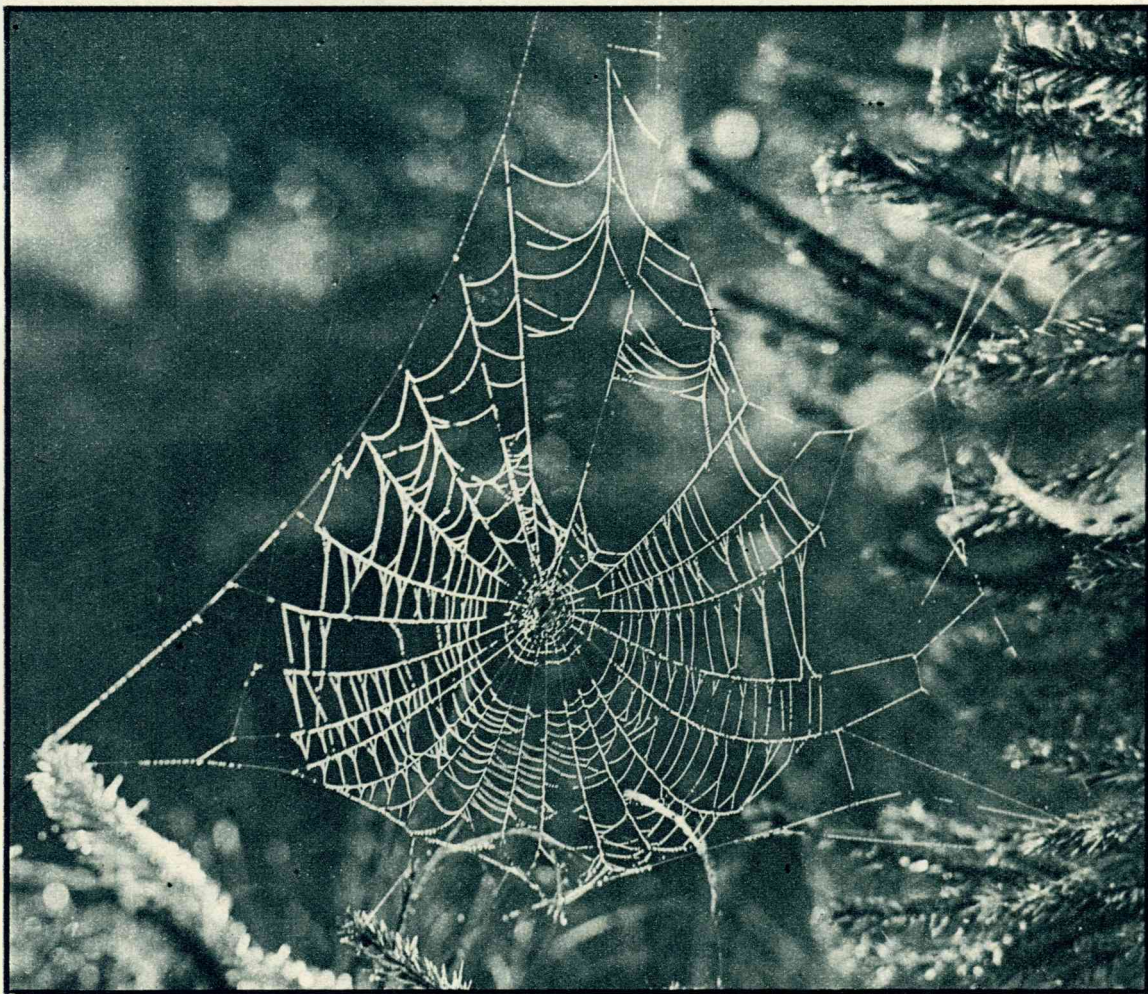
„Alleen met broederlijke belangstelling,” antwoordde ze aanstonds. „Vermors nu alsjeblieft geen tijd — ik wacht.”

Ik stak kalm het geldstuk weer in den zak.

„Ik weet een betere manier,” zei ik ijverig. „Ik zal de namen op stukjes papier schrijven, dan kun jij trekken.”

Ik vouwde een blaadje uit mijn notitie-boekje in drie strooken.

„Waar is het derde voor?” vroeg Betty achterdochtig.

„Blanco,” zei ik, terwijl ik krabbelde. „Als je dat trekt... enfin, dan blijft alles, zooals 't nu is.”

Betty klom uit de hangmat en kwam op 't gras naast mij zitten.

Het zonlicht, dat door het dak van bloesems boven ons hoofd ziftte, vond wonderbare gouden tinten in haar haar. Ik deed mijn best om niet naar haar te kijken — 't was een van de moeilijkste dingen, die ik ooit geprobeerd heb.

Ik vouwde de drie papiertjes allemaal op dezelfde manier op en gooide ze in den bol van mijn strooien hoed.

„Trek nu maar,” zei ik.

Betty deinsde terug, alsof ik haar gevraagd had de hand in het vuur te steken.

„O!” zei ze. „'t Is zoo... zoo... griezellig. Als ik nu eens 't verkeerde trek?”

„Wat je ook trekt, je zult altijd wenschen, dat je 't andere genomen had, denk ik. Zoo doen vrouwen altijd.”

Langzaam stak ze haar hand uit.

„Als je er eenmaal een gepakt hebt, moog je niet meer terugkrabbelen,” waarschuwde ik.

Betty keek me verontwaardigd aan.

„Ik krabbel nooit terug,” zei ze.

„Dus je trouwt in ieder geval dengene, dien je trekt?” vroeg ik. Ik hoopte, dat ze mijn zenuwachtigheid niet aan mijn stem hoorde, of zien zou hoe de hand beefde, waarin ik den hoed hield.

„Ik trouw in ieder geval met dengene, dien ik trek,” zei Betty vastberaden. Onze oogen ontmoetten elkaar. „Als... als je me aan mijn woord wilt houden, Bob,” ging ze zacht voort.

„Dat doe ik natuurlijk,” zei ik met brutale opgewektheid. „En ik weet zeker, dat je gelukkig zult zijn... 't is een verbazend geschikte kerel.”

„Wie?” vroeg ze argwanend.

„Alle twee,” vdrklaarde ik. „-Maak 't nu maar kort.” Betty trok strak de oogleden neer en bracht langzaam een klein gebruind handje naar voren.

Dichterbij... dichterbij... naar mijn hoed kwam het... ik hield den adem in.

„Ik kán 't niet,” zei ze opeens. Ze deed haar oogen open en keek me smeekend aan.

„Betty,” zei ik streng, „als je nog langer aarzelt, zal ik denken, dat er iemand anders is waar je meer van houdt.”

Betty werd vuurrood.

„Echt iets voor jou,” zei ze. „Maar je hebt 't leelijk mis... ik zal met heel veel... heel

tevreden met meneer Smithers of meneer Jonson trouwen.”

Het kostte mij groote moeite om niet te lachen. Het was een allerbespottelijkste situatie.

„Dat een vrouw bereid zou zijn „op te gooien” om te zien, met wien van de twee mannen ze trouwen zou, om wie ze geen steek gaf — en dat de man, die den grond onder haar grillige voetjes aanbad, daar tevreden bij zou helpen... 't was wezenlijk al te gek...”

„Vooruit dan maar, ik zal 't doen,” zei ze.

Mijn hart gaf plotseling een schok, en Betty's hand schoot uit en greep stevig een van de papiertjes.

Ze hield het stevig vast, en maakte geen aanstalten om het open te doen, en ze keek mij aan met beslist angst in haar oogen.

„Nu?” zei ik.

Ze slaakte een diepen zucht, en langzaam, heel langzaam ontvouwde ze het papiertje.

Er was een ademlooze stilte — toen sprong Betty overeind en ik ook. We stonden elkaar aan te kijken en haar oogen fonkelden.

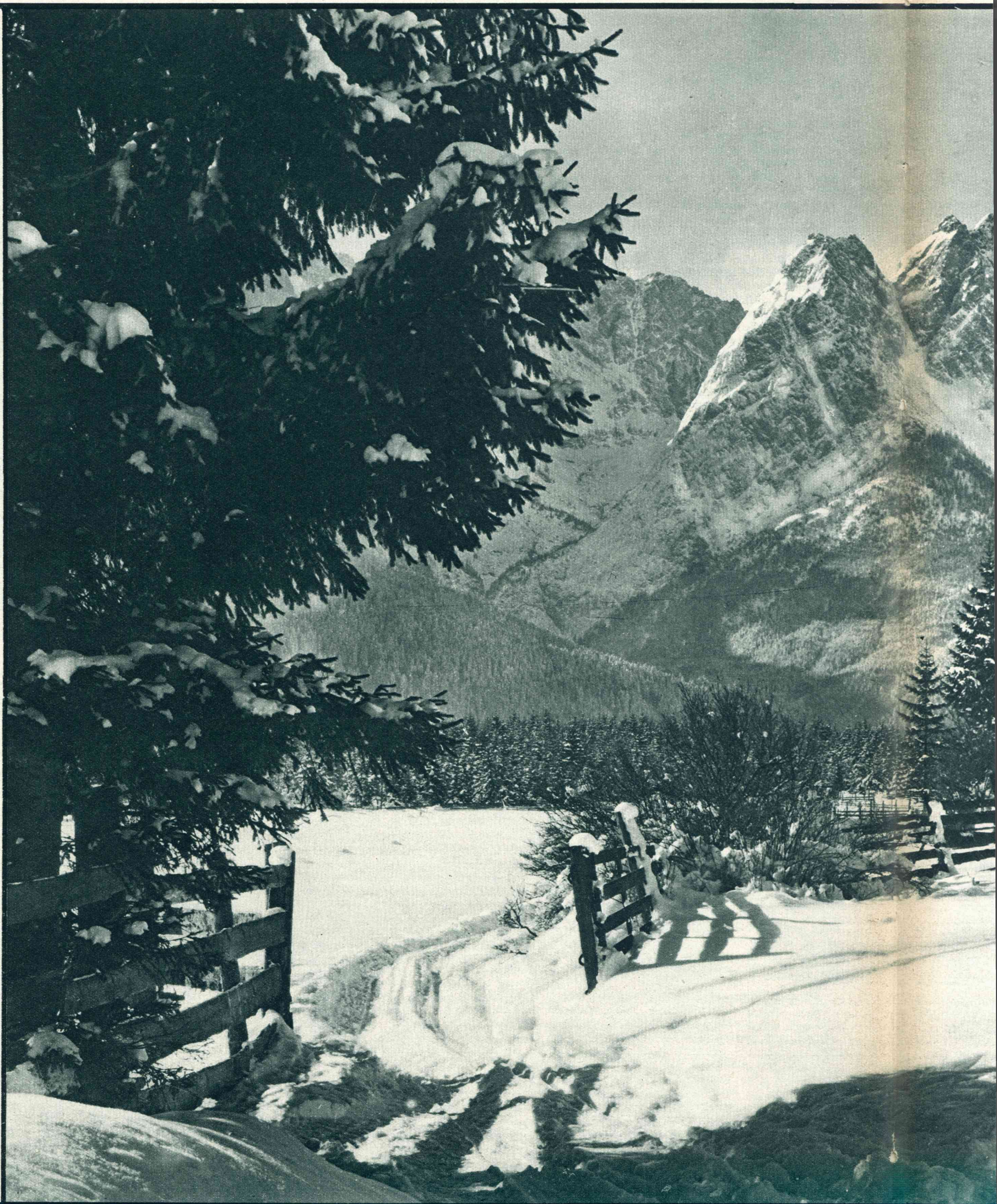
„Hoe durf je... hoe durf je...!” zei ze heftig. „Mij voor den gek houden... hoe durf je... terwijl je weet, dat je alleen... alleen... br-broederlijke belangstelling... voor me voelt... Ik kan je niet uitstaan... ik...”

Ik weet niet hoe 't gegaan is — dat weet waarschijnlijk nooit iemand — maar haar armen kwamen om me heen en haar gezicht raakte verborgen tegen mijn jasje, en ik hoorde een stem zeggen, die niet anders dan mijn eigen stem geweest kan zijn:

„Betty! Betty! Ik heb je lief — je weet 't... Ik heb altijd van je gehouden... denk je, dat je mij óók ooit...?”

Het was misschien niet erg welsprekend, maar 't was voldoende, want Betty zei... ik zal maar niet vertellen wat ze zei, want 't was enkel voor mijn ooren bestemd.

Een poosje later — eigenlijk een heele póos later ('t is haast niet te gelooven, hoeveel tijd er voor noodig is om iemand te verzekeren, dat je „echt, echt van haar houdt”, en dat je „nooit” nooit iemand anders hebt liefgehad”, dacht ik aan de andere twee papiertjes in mijn hoed, en met een schuldige hand greep ik ze en scheurde ze in snippers. Want ook bij mij had liefde list gezocht: ik had op alle drie de papiertjes mijn eigen naam geschreven.

ZON EN SNEEUW IN Z

UW IN ZUID-BEIEREN

CURIOSA

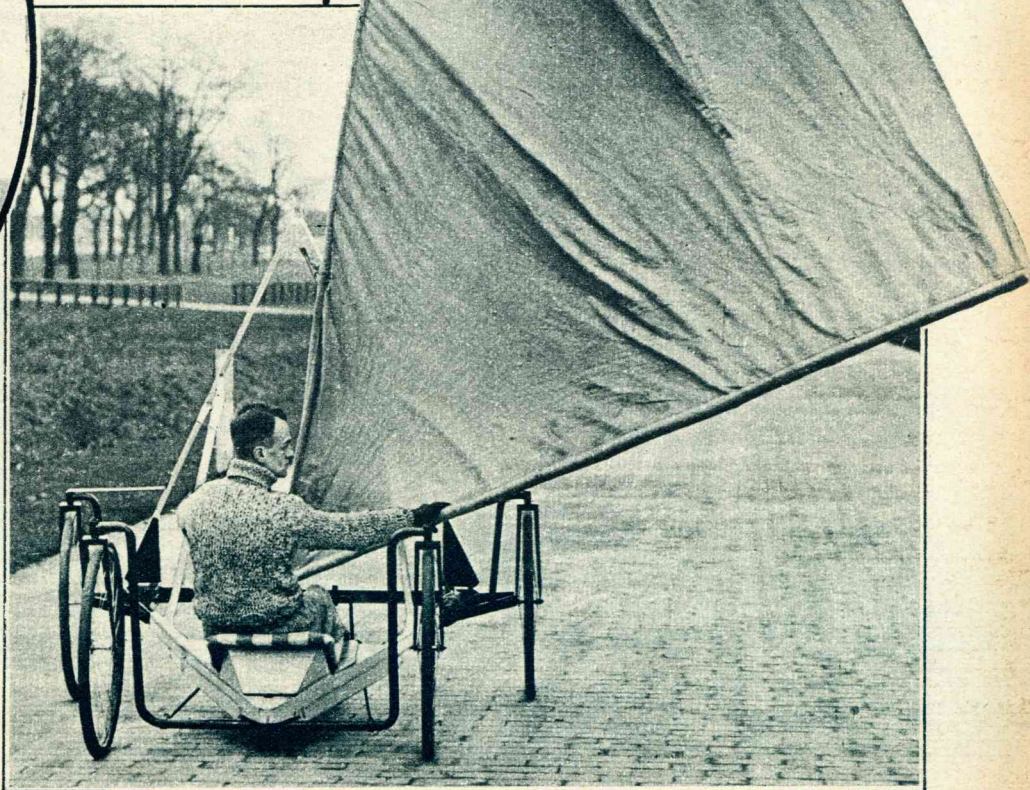
Een electrisch bad, hetwelk uitstekende resultaten moet opleveren voor lijders aan reumatiek of zenuwstoornissen, heeft men thans in Engeland ingevoerd. 't Apparaat ziet er aldus uit.

Paalbewoners. Een eigenaardige wedstrijd is dezer dagen te Londen gehouden, waarbij het er om ging wie het langst kon blijven zitten op een paal van ongeveer 5 Meter hoog. Hier zien we hoe de mededingsters gevoed worden. Wat staat ons nu weer voor abnormaliteit te wachten?

Een Duitse oorlogstank is zoo licht als een veertje. Zie maar eens hoe zes mannetjes met gemak zoo een verbaarlijk ding optillen en hanteeren... Het is alleen maar jammer dat het geen echte tank is, want dan zouden deze met hun bordpapieren constructie en blikken uitrusting al heel weinig te betekenen hebben.

Een zeilfiets. De Berlijnsche ingenieur von Bolton heeft een nieuw model zeilfiets geconstrueerd die in totaal slechts 70 pond weegt. Het voertuig is goedkoop en kan een flinke snelheid bereiken; de constructeur heeft er althans reeds 100 Kilometer per uur mee gereden.

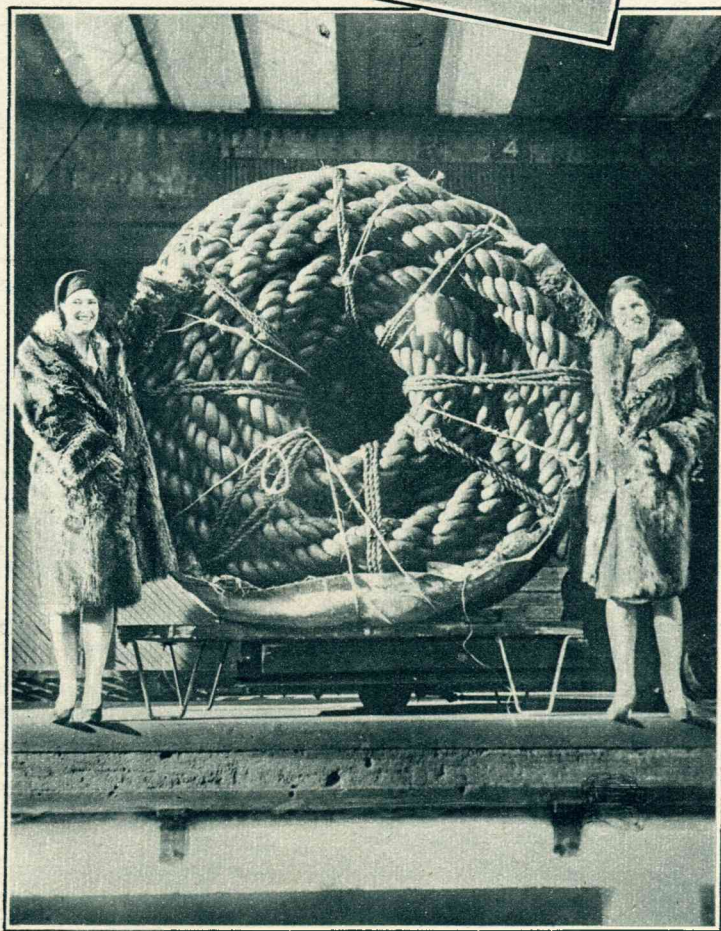
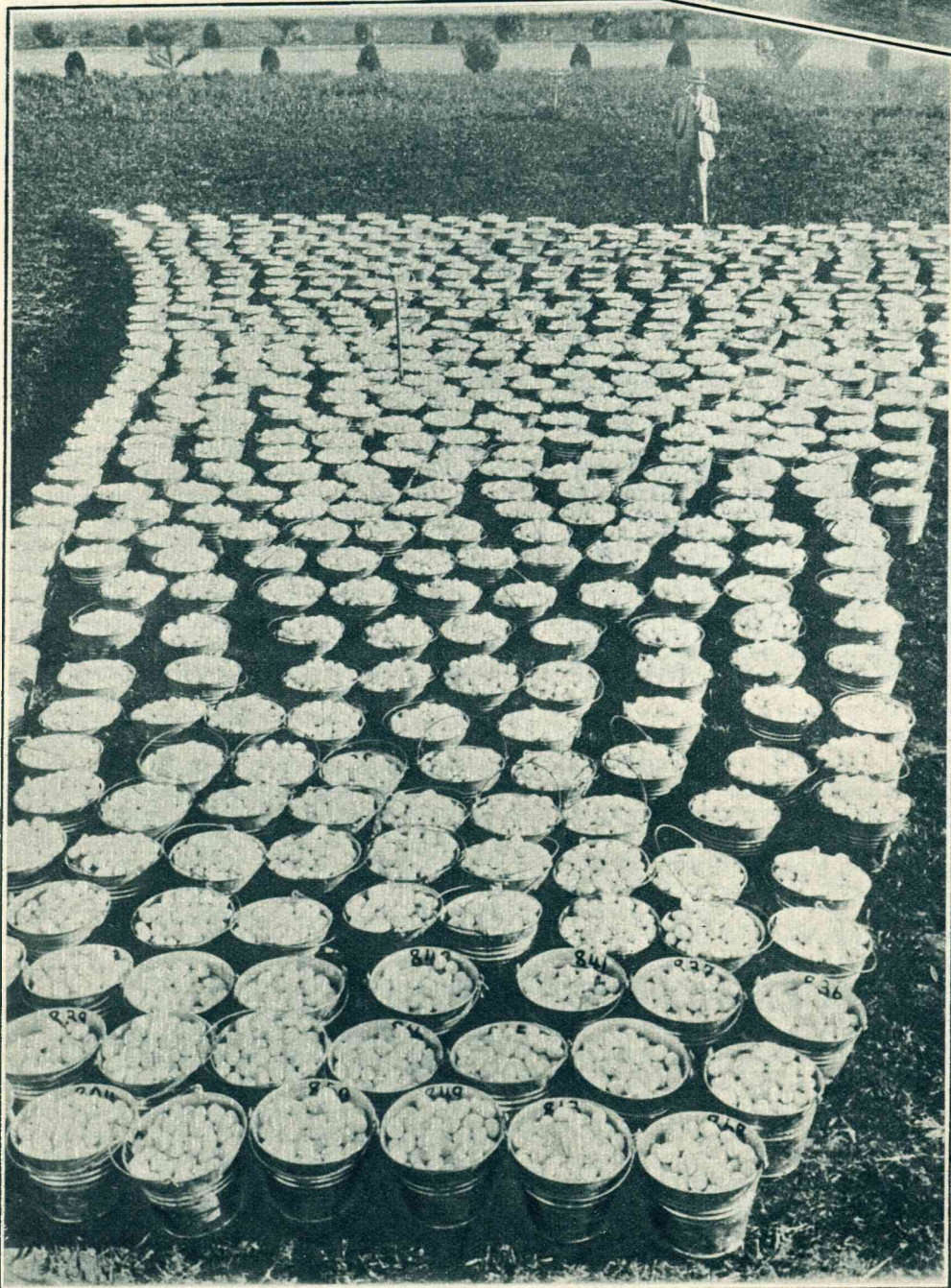

Scheert Uzelf electrisch! De hier afgebeelde meneer demonstreert een electrisch scheerapparaat, dat droog gebruikt wordt, terwijl een electrische spiegel zorg draagt, dat steeds het beste licht op de vereischte plaats valt.

Operatie in een sprookjeswereld. Om de aandacht van patiënten tijdens een operatie af te leiden, heeft een hospitaal te St. Louis in Amerika de wanden der operatiezaal met allerlei fantastische figuren laten beschilderen. Men komt daar nu voor zijn plezier onder het mes!

Een stevig touwtje mag deze kabel genoemd worden die vervaardigd is voor het Amerikaansche fregat „Constitution”. Het is 50 Meter lang weegt 4000 Kilo en wordt aangezien voor het grootste stuk touw ter wereld.

Het grootste hoenderpark ter wereld bezit ongetwijfeld meneer Taylor in de buurt van Los Angeles. Zijn 225.000 kippen leggen jaarlijks 31.500.000 eieren. Zie hier 'n gedeelte van den dagelijkschen oogst.

Vrouwenleven

NIEUWE MODES VAN HET KOMENDE VOORJAAR

Stijlstand op modegebied bestaat niet meer in onzen tijd. Er worden niet enkel nieuwe modellen gelanceerd bij een nieuw seizoen, maar heel het jaar door houdt men zich onledig met het ontwerpen van allerlei détails, welke langzamerhand een geheel ander aanzien geven aan wat „men” draagt. Zoo hebben nu allerlei kleine veranderingen ons langzaam voorbereid op de nieuwe lijn voor het komende voorjaar. Want we krijgen een nieuwe lijn.

Bij de allernieuwste toiletten wordt de taille eenigszins vernauwd, om schouders en heupen wordt alles strak gehouden en de ruimte vangt pas aan bij de knieën ongeveer. Voor namiddagen en avondjaponnen wordt die ruimte meestal beperkt enkel tot den voorkant ofwel tot de achterzijde. Geheel nieuw, voor meer „gekleede,” toiletten zijn de schootjes, welke soms naar één kant gearrangeerd worden en die iets jeugdigs en élégants geven aan een overigens eenvoudige japon. Ook de vele fraaie lingeriegarneeringen welke de mode

voorschrijft zijn zeer flatteerend. Garneeringen van fijne opnaaisels en biais komen nog steeds op den voorgrond en het zijn juist deze garneeringen, die 'n verfijnd cachet kunnen geven en waarbij we, wanneer we zelf onze kleeën maken, met geduld en accuratesse zeer veel succes kunnen hebben. Een groote rol spelen hierbij ruitvormig opgenaaid biais.

Nijlgroene japon met de moderne garneering van fraai gegroepde fijne opnaaisels. Zwart laken mantel met astrakankraag en manchetten.

Aan aparte mouwgarneeringen schijnt bij het ontwerpen der nieuwe modellen met bijzondere voorliefde te zijn gewerkt. Er is hier allerlei nieuws, niet alleen bij mantels, maar ook bij de japonnen. Soms zijn de mouwen enkel wijd bij de ellebogen, soms zijn daar aparte wijd poffende gedeelten ingezet, ofwel het ondergedeelte van de mouwen is in afstekende kleur genomen; bijv. bij een groene japon zijn de mouwen van af den elleboog zwart; of wel 'n zwarte japon heeft witte ondermouwen. Ook zijn vaak de mouwen geheel wijd, terwijl ze nauw aansluitend worden bij den pols.

Ook zijn er veel heerenmodellen met piqué revers, veel leeren ceintuurs, veel samenstellingen van verschillend materiaal — verschillende stoffen, ofwel stoffen met borduursels of haakwerk in afstekende kleuren.

De lengte der japonnen blijft vrijwel onveranderd. Overdag zijn ze tamelijk kort, d.w.z.: reiken ze halverwege tusschen knie en enkel, de namiddagtoiletten worden iets langer genomen en de avondtoiletten zijn zeer lang, soms zelfs eenigszins slepend.

Nieuwe voorjaarsmantel van gemêleerde wollen stof met origineelen kraag en mouwen.

Japon van donkerblauwe wollen geribde stof, met wijd uitvallende plooiën aan den voorkant, glad heupstuk en geraniumrood borduursel voor het bovengedeelte van taille en mouwen.

Voor mantels werden allerlei nieuwe modellen ontworpen en vooral op het gebied van kragen en mouwen brengt de mode ons allerlei nieuwtjes. Er zijn bewerkelijke modellen, maar ook veel eenvoudige Engelsche mantels, waarvoor allerlei nieuwe stoffen werden verwerkt en waarbij vaak garneeringen van leder kragen en mouwen sieren en bijzonder fraaie ceintuurs het geheel opluisteren. En dan zijn er nog pelerines en kleine schouderkragen — nieuwigheden op allerlei gebied.

Onze eerste afbeelding vertoont een der nieuwe toiletten, 'n model van Kuschnitzky & Gerstl, tamelijk eenvoudig, maar toch geheel apart, door de garneering van geraniumrood borduursel op de blauwwollen geribde stof. De rok heeft enkel aan den voorkant wijd uitvallende plooiën en 'n glad heupstuk. De bovenhelft van de taille en het bovengedeelte van de mouwen bestaan uit rood borduursel. Ik stel me voor, dat we voor ons zelf, naar dit model, ook 'n gezellige warme jurk zouden kunnen maken indien we in plaats van dit borduurwerk 'n eenvoudig breiwerk of haakwerk maakten in afstekende kleur.

Het tweede model, van Blanche Lebouvier, geeft een voorbeeld van 'n bijzonder fraaie plooi-tjes-garneering, welke deze nijlgroene japon tot een waar kunstwerk maakt. 'n Zwart laken mantel met astrakan kraag en klein zwart hoedje worden bij deze sierlijke japon gedragen.

Numero drie vertoont een nieuwen voorjaarsmantel van grijs-witte gemêleerde wollen stof met zeer origineelen kraag en mouwen. Het model werd ontworpen door het modehuis Kuschnitzky & Gerstl.

PAULA DEROSE.

Binnen Dief-en-twintig uur

UIT HET ENGELSCH VAN PATRICK LEYTON - No. 17

Ga mee naar den achterkant van het huis," zei hij, toen de auto voor de deur stopte en Greenwood uitstapte. „Ik ben ontzettend benieuwd wat je te vertellen hebt. Hoe zit dat met dien Chinees?"

„Ik hecht absoluut geen waarde aan die Chineezentheorie," verklaarde Greenwood. „Er heeft ongetwijfeld een tweede persoon buiten bij 't eetkamer- raam gestaan... tenminste, alles wijst daarop, en bij het hall-venster ook en dat moet iemand geweest zijn, die er niet aan dacht dat de aarde vochtig was. Maar als mijn redeneering juist is, heeft de Chinees de hand niet in de gebeurtenissen van den nacht gehad, wat hij ook in de toekomst van plan mag zijn."

„Hoe bedoel je dat?"

„Dat zal ik je zeggen. Zooals ik de zaak zie, is die Redmayne een pion in het schaakspel. Hij moet, toen hij in *dit* huis bezig was zijn slag te slaan, door de broers Barnett gesnapt, en met arrestatie bedreigd zijn, als hij er niet in toestemde een vuil zaakje voor hen op te knappen. Misschien hebben ze hem ook een geldelijke belooning in het vooruitzicht gesteld. Ik heb juist met iemand gesproken, die gisteravond omstreeks half twaalf op de fiets het inrijhek van de Grange passeerde en zag, dat de Barnetts hun auto in de oprijlaan neerzetten. Ook heeft hij licht in een van de vensters gezien, dus de samenhang is zoo klaar als een klontje, zou ik zeggen. In ieder geval weten wij, dat Redmayne, zoowel op Trend Hall als hier, ingebroken heeft. Ik heb de bewijzen, dat hij op de Hall zelfs tweeënmaal binnengedrongen is, en den eersten keer moet hij door mevrouw Shutter uitgelaten zijn."

De inspecteur floot even. „Ben je daar zeker van?" vroeg hij op ernstigen toon.

„Volkomen zeker. Ik heb het bewijs geconstrueerd, doordat een paar snuifdoozen niet op hun plaats lagen, maar dat zal ik u later wel vertellen. Overigens ontkent mevrouw Shutter het natuurlijk. Wij weten verder dat hij het beeld heeft, dat hij, als ik me niet heel erg vergis, zal trachten het aan de gebroeders Barnett in handen te spelen. Nu de Chinees. Ik geef toe, dat die ook wel een rol in deze verwikkelde geschiedenis zal spelen, maar zijn politiek is: een ander het vuile werk te laten opknappen en als hij zijn tijd gekomen acht, zelf in te grijpen. Hij heeft waarschijnlijk het tafelgesprek over het beeld afgeluisterd en begrepen, dat Barnett zou probeeren het hoe dan ook in bezit te krijgen, met geoorloofde of ongeoorloofde middelen. Ik heb den afdruk van zijn schoenen en dus kunnen we gemakkelijk genoeg vaststellen of het de tuinman van de Grange is. Het is overigens mijn vaste overtuiging, dat mevrouw Shutter niet alleen méér weet dan ze loslaat, maar dat ze zelfs in de hall was, toen haar man gedood werd. Als ze het zelf niet gedaan heeft, is ze in elk geval medeplichtige door te verzwijgen wat ze van Redmayne's schuld weet, en alleen al op grond daarvan kan ze al gearresteerd worden."

Er viel even een zwijgen; toen knikte de inspecteur.

„Ja," zei hij, „je hebt volkomen gelijk, maar daar hoeven we geen haast mee te maken. Weggaan kan ze op het oogenblik toch niet en voor zoover ik het kan beoordeelen, is de zaak ingewikkelder dan je denkt. Het aantal raadselen is daarnet weer met een vermeerderd."

En hij vertelde Greenwood van de komst van het kistje met zijn verrassenden inhoud.

Greenwood bleek echter absoluut niet verbaasd.

„Juist," verklaarde hij met zijn geliefkoosd stopwoord, toen Renfrew zweeg. „Niemand anders dan Barnett kan het hebben teruggestuurd en naar mijn idee zal het niet moeilijk vallen dat te bewijzen en ze op die manier aan hun jas te trekken. Alleen een idioot als Barnett kan zoo'n reuzenflater maken om Redmayne's naam als afzender op te geven. En nu ga ik naar de huisjes, waar de tuinlui onder dak gebracht zijn, om te zien wat daar voor bijzonders te vinden is. Ik blijf liever uit Sir Anthony's buurt, want de atmosfeer, die hij om zich heen verspreidt, komt de gezondheid van uw dienstwilligen dienaar niet bepaald ten goede en het is jammer dat hij niet beseft, dat hij de dame, die hij zoo graag wil helpen, daarmee juist een slechten dienst bewijst."

En grinnikend ging hij naar een van de vensters en riep de werkster.

„Waar slapen de tuinlui?" vroeg hij.

„De getrouwen hebben aparte huisjes, meneer Greenwood. De twee ongetrouwen, John Ling en Sam Roberson, wonen bij ons — ons huisje is in tweeën verdeeld; zij slapen in één gedeelte en mijn man en ik in het andere."

„Wijs me maar even den weg," verzocht de detective, die een stortvloed van vragen voorzag uit den praatgragen mond van het welgedane vrouw-mensch en hij voegde er bij:

„Je weet zeker niet of ze het 's avonds nogal laat maken?"

„Knapjes laat, hoor! Een van hen hoorde ik gisteravond om twaalf uur thuiskomen, dat was Robertson, en toen mijn man hem er vanmorgen over aansprak, zei hij, dat John Ling een heel stuk later moet geweest zijn dan hij, want toen hij ging slapen, was John nog niet eens thuis!"

„Zoo, zoo!" was alles wat Greenwood hierop zei, maar zijn hoofd ging weer met den bekenden ruk omhoog en hij sprak verder geen woord, tot ze bij het huisje van de werkvrouw kwamen.

„Wil je me nu eens wijzen," vroeg hij toen, terwijl hij naar de ramen keek, „wat Ling's kamer is?"

„Dat raam daar is van zijn kamer," zei ze en ze wees naar het venster dat ze bedoelde.

„Dank je. En denk er om, tegen niemand een woord hierover. Kan ik daar op aan?"

„Natuurlijk, meneer Greenwood. Ik ben nog niet vergeten hoe u voor mijn armen broer de waarheid hebt uitgeplozen; als u er niet was geweest, was hij vast en zeker de gevangenis in gegaan. Ik ben er zeker van, dat u alles te weten kunt komen wat u wilt."

Het kostte den detective niet veel tijd en moeite om in het kamertje boven, dat de vrouw hem had aangewezen, een paar schoenen te vinden, en toen hij het papieren patroon, dat hij op Trend Hall had uitgeknipt, op den onderkant legde en ontdekte dat het precies paste, twijfelde hij geen seconde meer wie buiten bij de vensters van de Hall had staan luisteren. „Hoewel," voegde hij er in zichzelf aan toe, „het geen compleet bewijs is. Nu zullen we dat heerschap eens aan den tand voelen."

Maar hier verscheen plotseling een hinderpaal op Greenwood's tot nu toe succesvollen weg, want waar men ook zocht, John Ling was niet te vinden en het bleek dat noch Robertson, noch iemand anders hem dien morgen gezien had.

„Die heeft de beenen genomen!" peinsde Greenwood. „Dat wil dus zeggen, dat er tóch meer achter zit dan ik dacht. Maar als het hem om dat beeld te doen is, zal hij wel niet ver weg gaan, zoolang hij het niet in handen gekregen heeft, dus het komt er op neer, dat we er nog eentje meer moeten opsporen en hier in de bosschen kan zoo'n heerschap zich 'n heele poos schuilhouden."

Hij snuffelde op John Ling's kamer alles na, maar vond niets verdachts. Er waren geen vuurwapenen, niets dat er op wees, dat de man van zins was geweest geweld te plegen of in ander opzicht iets onwettigs te doen. Daarna ging de detective naar het huis terug en vertelde den inspecteur van zijn vondst en van de verdwijning van den Chinees.

„We moeten hem onmiddellijk laten zoeken," besliste Renfrew op grimmigen toon. „Ik zal op het bureau de noodige orders geven, als ik er zoo aanstonds langs kom. Wat moet er nu het eerst gebeuren? Wil jij Sir Anthony vertellen dat de man verdwenen is of zal ik het doen? Hij is razend op Trotter en heeft hem den dienst opgezegd, omdat hij niet verklaren kan, hoe het kwam, dat hij den dief niet heeft gehoord. Maar ik geloof, dat die verklaring niet zoo moeilijk te vinden is."

„Dat zou ik ook zoo zeggen, we kennen hem langer dan vandaag! Hij verliest overigens niet veel aan Trotter. Wat Sir Anthony betreft, ik gun u het genoeg om hem het nieuws te vertellen, meneer," vervolgde de detective grinnikend. „Van harte hoor. Het zal wel een heele voldoening voor hem zijn als hij het hoort, maar mijn opinie verandert er niets door, absoluut niets. Dus ik wacht voorloopig op nadere instructies van u. Telefoneert u mij naar het bureau of u aan het station iets ontdekt. Als het de Barnetts zijn, zullen er twee bevelen tot inhechtenisneming méér nodig zijn. De justitie kan het er druk mee krijgen," voegde hij er met een grijnslach aan toe.

XIV. HET DERTIENDE UUR (Vervolg)

Zonder dat hij het wist, passeerde de inspecteur, die in burger was, mejufvrouw Rachel Barnett, die van 't station in een taxi naar het huis van haar broers reed, om daar te lunchen en den middag door te brengen. En ze bevond zich in een taxi, omdat haar broers in den toestand van opwinding en angstige gejaagdheid, waarin zij verkeerden, verzuimd hadden den auto te sturen om haar te halen; ze hadden op dit oogenblik haar heele bestaan zelfs vergeten.

Maar Renfrew was met dit alles onbekend, toen hij met snelle vaart naar Londen reed om tenslotte onder de donkere overkapping van Euston-Station uit te stappen.

Hij verliet den auto en zijn eerste werk was een agent van de stations-politie te zoeken. Bijna direct vond hij er een; hij deelde den man mee wie hij was en voegde er het verzoek aan toe, hem bij Inspecteur Markham van den Recherchedienst voor de spoorwegen te brengen, die toevallig nog een oude bekende van hem was.

De agent salueerde.

„Gaat u maar mee, meneer. De inspecteur is juist naar een van de depots gegaan."

De man ging Renfrew voor langs een van de perrons, aan het eind waarvan de gezochte hen al tegemoet kwam.

„Hallo, kerel, hoe kom jij hier verzeild... voor zaken of plezier?" vroeg Markham toen hij zijn ouden vriend de hand drukte.

„Zaken helaas," was het antwoord. „Een geval van diefstal en daarmee verbonden een moord."

„Zoo, vertel me daar eens meer van," verzocht Markham en Renfrew deed dat zoo kort mogelijk. De andere luisterde aandachtig, nu en dan bewees een begrijpende knik hoezeer het verhaal hem interesseerde.

„Ja, ik snap het. Lijkt niet zoo erg ingewikkeld," merkte hij op, toen Renfrew zweeg. „Dus je bedoeling is, den beambte van het bestelgoederenbureau en den kruier te ondervragen. Ga dan maar mee."

En samen liepen ze naar het bestelgoederenbureau.

„Reggie Sharpe is een buitengewoon schrandere jongen," zei Markham, toen ze bij het bureau kwamen, „en hij zal hoogstwaarschijnlijk dien Barnett wel scherp opgenomen hebben, die mij — tusschen haakjes — nog een grootere idioot lijdt dan dat hij een schurk is. En dat zegt heel wat! Enfin, we zullen zien wat mijn vriend Reggie te vertellen heeft."

Reggie Sharpe, de beambte van het bestelgoederenkantoor, begroette den inspecteur met een gemoedelijk knikje.

„Geen verdachte pakketten, meneer," zei hij droog. „Ze zijn er van de

Naar de waschbleek te Rijssen, Overijssel

Yard al met een vrachtauto geweest om ze op te halen. Waarmee kan ik u nog van dienst zijn, meneer?"

„Dit is inspecteur Renfrew uit Trendham,” stelde Markham, die Reggie's mop met een glimlach beantwoordde, voor, „hij zou graag iets naders gewaar worden over den heer, die vanmorgen een kistje heeft verstuurd, dat mee is gegaan met den trein van 10.30 naar Sunningdale.”

„Ah zoo. Ik heb hem extra-goed opgenomen, omdat het mij direct opviel, dat hij moeite deed zijn gezicht te verbergen. Wilt u een signalement van hem hebben, inspecteur?” dit laatste tot Renfrew.

De aangesprokene knikte. „Ja, en graag zoo nauwkeurig als u mogelijk is.”

„Goed, luistert u maar. Kort en dik. Een gebogen neus, kleine bruine kraaloogen en een grijzend snorretje. Heeft iets verwaands in zijn manier van loopen. Had een litteeken op den rug van zijn rechterhand; ik zag het, toen hij zijn handschoenen uittrok om zijn naam te zetten. Hier is het register waarin u de onderteekening kunt vinden; het schrift ziet er uit, alsof hij pogingen heeft gedaan om het te verdraaien, wat hem overigens jammerlijk mislukt is.”

„U bent hier niet op uw plaats,” zei Renfrew met iets van bewondering in zijn stem, terwijl hij het boek aannam en het inkeek. „U moest ook bij de politie zijn.”

„Dank u voor het compliment,” verklaarde de jongeman met een opgewekt lachje. „Maar ik zou zeggen, dat ik u *hier* van minstens evenveel nut kan zijn. Niemand komt op het idee, dat ik mijn klanten met Argusoogen opneem.”

„Aha!” riep de inspecteur uit, nadat hij de krabbelige onderteekening even aandachtig had bekeken, „Robert Redmayne!”

„Is dat niet de naam, dien u verwachtte te zien?” vroeg Markham.

„Och ja, in zekeren zin wel, hoewel het haast niet te gelooven is, dat iemand zoo oliedom kan zijn om dien naam hier neer te schrijven. In ieder geval; hij heeft zijn eigen vonnis ermee geteekend.”

Hij bedankte den beambte, prees hem nogmaals voor zijn bijzondere opmerkingsgave en ging terug naar den auto, waar hij wachtte, terwijl inspecteur Markham den witkiel zocht, die het kistje naar het bestelgoederenbureau had gebracht.

Het duurde een poosje voor de man gevonden en bij Renfrew gebracht was, die hem onmiddellijk met zijn gewetensvraag op het lijf viel.

„Of ik een heer met een houten kistje gezien heb?” herhaalde de kruier. „Dat zou ik denken. Deksel zwaar dat dat ding was! En die oude uitzuiger scheepte me met een onnoozele sixpence af voor al mijn moeite!”

„Nu, meneer hier is inspecteur van politie en wil wat meer van hem weten,” deelde Markham den kruier met een grijnslach mee.

„Dat verwondert me niet,” meende de witkiel. „Het lijkt me toe, dat ze op de Yard wel meer van hem zullen weten. Waarom gaat u daar niet naar toe, inspecteur?”

„Dat komt ook nog wel,” antwoordde Renfrew. „Alles op z'n tijd! Vertel mij maar eens, hoe die vriend er uit zag.”

De persoonsbeschrijving, die de kruier gaf, klopte vrijwel geheel met die van den beambte aan het loket; alleen had hij geen litteeken gezien. „Scheen zijn leelijke snuit zooveel mogelijk te willen verbergen,” constateerde de man droog, „misschien wel om zijn medemenschen te sparen, of anders had hij wat kwaads in den zin en wilde liever niet gezien worden. Maar ja, ik heb dat kistje voor hem naar het loket gebracht. Reggie kan u denkkelijk wel meer van hem vertellen.”

„We hebben hem al gesproken,” zei Renfrew. „Kun je me nu ook nog zeggen of hij een taxi nam of te voet wegging?”

De witkiel gaf — een breede grijns op zijn gezicht bij de herinnering — een verslag van het gesprek tusschen hem en den taxichauffeur. Renfrew en Markham lachten er smakelijk om.

„Dat is nu wel heel aardig,” lachte Renfrew, „maar hij zal in werkelijkheid waarschijnlijk niet naar de door jou aangeduide plaats zijn gegaan. Heb je er misschien eenig idee van op welke aardsche plek de chauffeur hem afgezet heeft?”

„Ik meende, dat hij iets zei van Baker Street, maar ik heb er niet zoo precies naar geluisterd,” antwoordde de witkiel.

„Prachtig, daar heb ik voorloopig genoeg aan.” Renfrew bedankte den man, gaf hem een flinke fooi en bleef, toen hij weg was, nog even met Markham bij den auto praten.

„Ik zal zijn Londensche adres even in het adresboek opzoeken,” zei hij, „en eens op onderzoek uitgaan of hij daar vanmorgen is geweest, dan heb ik de laatste schakel in de keten van het bewijs, dat nu ook al aardig bezwarend voor hem is.”

„En of,” viel zijn vriend hem bij, „je bent natuurlijk van plan Reggie en den kruier met hem te confronteeren om zijn identiteit vast te stellen?”

„Zoodra hij gearresteerd is, bel ik je op,” zei Renfrew „en dat gebeurt direct als ik in Trendham terug ben.”

„Prachtig! Tot ziens, kerel, blij je weer eens gesproken te hebben. Kom nog eens aan, als je tijd hebt. Ik zal het zaakje met belangstelling volgen, het schijnt me een interessante historie. De kranten zullen er wel vol van staan.”

Hij drukte den inspecteur de hand ten afscheid. Renfrew reed daarop naar het dichtstbijzijnde politiebureau, waar hij in een adresboek tusschen een heeleboel andere Barnettts den gezochten N. Barnett ontdekte, die zijn verblijf had in Baker Street. Met een voldaan gevoel ging hij naar de telefoon, belde

Greenwood op en na hem verteld te hebben wat hij had ontdekt, gaf hij den detective order Barnes onmiddellijk te laten bewaken voor het geval de gebroeders zouden trachten weg te komen en daarna zelf naar het buiten te gaan om Nathaniël te ondervragen.

„En zorg, dat er een bevel tot inhechtenisneming tegen hem klaar ligt; als ik terug ben, neem ik het mee naar Barnes. Laat het maar op het bureau achter.”

Om volkomen zeker te zijn van zijn zaak, reed hij daarop naar de flat in Baker Street, waar hij aanbelde.

„Is meneer Barnett thuis?” vroeg hij aan den huisknecht, die opendeed. En toen een ontkennend antwoord kwam: „Er was mij gezegd, dat ik hem hier zou vinden, want dat hij vanmorgen al vroeg van zijn buitenplaats naar de stad gekomen is. Dan ben ik zeker verkeerd ingelicht.”

Marktdag aan den voet van den St. Libuïnustoren te Deventer

„Toch niet, meneer. Meneer is hier inderdaad geweest, maar is weer weggegaan, terwijl ik, anderhalf uur later ongeveer, uit was, om een boodschap voor hem te doen.”

„Aha. Nu, het is niet zoo heel erg, dat ik hem niet meer tref.”

„Wie kan ik zeggen dat er geweest is, meneer?”

Renfrew achtte Nathaniël's terugkomst niet bijster waarschijnlijk, maar die meening hield hij uiteraard voor zich. Hij zei alleen maar: „O, dat komt er niet op aan,” liet den huisknecht verbluft in de deuropening staan en reed voldaan weg, om met een haast ongepermitteerde vaart koers te zetten naar Trendham.

„Dus Greenwood had gelijk,” dacht Renfrew, terwijl zijn auto over den straatweg suisde, „tenminste, wat Barnett betreft. Maar waarom heeft die stomkop in vredesnaam Redmayne als afzender opgegeven en met diens naam geteekend?”

Een heelen tijd hield dit probleem zijn geest bezig en ten slotte leek de eenig mogelijke verklaring, dat Barnett zijn hersens suf- en moegedacht had, dat hij voortdurend vervuld was geweest van wat hij gedaan had, of beter gezegd Redmayne had laten doen, en in een staat van zenuwachtige gejaagdheid verkeerde door den angst, dat Redmayne falen of hem verraden zou. Daar Redmayne's naam hem onafgebroken door het hoofd gespoekt had, was deze hem het eerst ingevallen, toen hem bleek, dat er een naam op het bestelgoed-formulier moest worden ingevuld. Hij wilde natuurlijk onder geen voorwaarde zijn eigen naam zetten, maar had daarbij over het hoofd gezien, dat die van Redmayne minstens even erg was, zoo niet gevaarlijker. „Maar,” besloot de inspecteur wijsgeerig zijn overpeinzingen, „als misdadigers geen fouten maakten, zou vrijwel niemand van ons kans hebben promotie te maken.”

Het bevel van inhechtenisneming lag klaar, toen hij een uurtje later op het bureau kwam. Nadat hij zijn uniform had aange trokken, stapte hij weer in den auto en vervolgde zijn tocht, waarvan thans Barnes het doel was.

Toen ze uit het station kwam, had juffrouw Barnett naar alle kanten spiedende blikken geworpen. Ze was groter dan haar broers, mager en hoekig, droeg een lange donkere japon en had het haar in een onaanzienlijk toetje gedraaid. Haar zwarte stroohoed hing als aan een kram achter op haar hoofd. Voor moderne vrouwenoogen leek zij een wezen uit de arke Noachs en haar verschijning moest wel op den lachlust van de oneerbiedige en onbarmhartige jeugd werken.

Juffrouw Barnett had geen witkiel in haar gevolg, want ze had geen bagage. Ze wendde zich daarom tot twee jongens, die zich verdienstelijk maakten door tegen een muur te leunen en sigaretten te rooken.

„Weten jullie ook of de Barnes-auto al gekomen is?” vroeg ze.

„Barnes-auto? Wat is dat?” antwoordde een van de jongens met een wedervraag. „Een nieuw merk?”

„De auto van de heeren Barnett, van Barnes. Ik dacht, dat iedereen dat wel wist,” verklaarde de dame geprikkeld.

„Het nieuws is nog niet tot hier doorgedrongen, juf,” klonk het brutaal uit den mond van een der knapen en deze geestigheid deed zijn kameraad in schaterend gelach uitbarsten.

„Jullie manieren zijn er niet op vooruitgegaan, sedert ik het laatste hier was.” Juffrouw Barnett's opmerking was even scherp als onverstandig en had dan ook nieuwe lachsalvo's ten gevolge. „Is er misschien ook een taxi te krijgen?” vroeg ze gedwee haast, toen het gelach weer bedaarde.

„Daar komt er net een aan, juffrouw,” deelde een witkiel mee, die op

In het Willinkshof-park te Driebergen (Utr.)

dat oogenblik tot juffrouw Barnett's groote verlichting uit het plaatskaarten-bureau kwam opdagen. „Maak dat je wegkomt, kwaje apen,” vervolgde hij tot het tweetal. „We hebben jullie ruggen voorloopig niet nodig om den muur van het station te steunen.”

Mopperend dropen de straatslijpers af en de taxi stopte voor het trottoir. Na meegedeeld te hebben, dat ze naar Barnes wenschte gebracht te worden en zich te hebben vergewist, dat de chauffeur vrij was, stond ze dezen genadig toe, haar behulpzaam te zijn bij het instappen.

„Hoeveel kost het?” informeerde de dame, die een inkomen van vijfduizend pond per jaar had.

„Vijftien shilling,” was het antwoord en dat was werkelijk niet veel, den afstand in aanmerking genomen. Maar juffrouw Barnett schrok zichtbaar van het bedrag en ze vroeg onmiddellijk of de heeren Barnett misschien een rekening bij den chauffeur hadden, wat echter niet het geval bleek.

„Enfin, het hindert niet,” zei juffrouw Barnett, iets gemoedelijker dan zoeven, want ze had het snelle besluit genomen den butler den chauffeur te laten betalen en nadat ze de portierraampjes zorgvuldig gesloten had, wijdde ze zich aan de ernstige overweging van hetgeen haar broers zouden moeten te hooren krijgen wegens hun verzuim den auto naar het station te sturen.

Rachel Barnett beschikte over een scherpe opmerkingsgave en zoo ontging het haar gedurende den rit door het plaatsje niet, dat de menschen in groepjes samenschuolden in levendig gesprek met elkaar. Ze vroeg zich af wat er toch gebeurd kon zijn; dat deze vredige streek opgeschrikt kon zijn door een moord, kwam niet bij haar op en ze wist niet beter te doen dan de oploophjes toe te schrijven aan een of ander onbenullig voorval, dat in de oogen dezer kleine-stadsmenschen de beteekenis had van een wereldgebeurtenis.

„Walg ik,” dacht ze minachtend, „dat boersche gedoe!” Toen leunde ze achterover en sloot de oogen.

Het was even over tweeën, toen de taxi voor het statige huis stopte en juist toen de voordeur openging, hoorde juffrouw Barnett de bel luiden voor de lunch.

„Ze hadden ook wel even op me kunnen wachten,” dacht ze beleedigd, terwijl ze de stoep opliep. „Betaal den chauffeur, Jenkins,” voegde ze er aan toe, „hij komt van het station. Ik dacht den auto daar te zullen vinden.”

„Ja, juffrouw,” antwoordde Jenkins onzeker; haar verschijning verbaasde hem, zooals nog nooit in zijn leven hem iets verbaasd had.

Nathaniël en Gabriël, die uit de rookkamer kwamen en juist naar de eetkamer wilden gaan — ze hadden hun lunch wat later gesteld dan gewoonlijk om eerst ongestoord den toestand met elkaar te kunnen bespreken — botsten in de hall bijna tegen hun zuster aan.

„Alle menschen! Rachel!” riep Nat onthutst.

„Hoe kom jij zoo uit de lucht vallen?” klonk Gabriël's broederlijke begroeting.

„Jullie schijnen heelemaal vergeten, dat je mij gevraagd hebt den acht en twintigsten van de maand bij jullie te komen lunchen en de rest van den dag op Barnes door te brengen?” antwoordde juffrouw Barnett snibbig.

„Verdraaid-nog-aan-toe, dat is zoo,” gaf Nathaniël toe. „Ik heb het gladweg vergeten. De kwestie is, Rachel, dat we hier met heel ernstige en moeilijke problemen zitten om het zacht uit te drukken.”

(Wordt voortgezet)

Het monument te Enschedé,

ALDAAR PGERICHT TER HERINNERING AAN DEN GROOTEN BRAND, WELKE EEN GROOT GEDEELTE VAN ENSCHEDE IN DE ASCH LEGDE (1862).

Een der indrukwekkendste natuurmonumenten in Engeland, het Cheddar-ravijn in Somerset.

N 245

Beschermt Uw huid

met **NIVEA**

als het koud en guur is, opdat ze niet gaat barsten of springen.

Wrijf Uw huid elken avond, vóór het naar bed gaan, grondig met Nivea in. Het weefsel wordt veerkrachtig, de huid gezond en sterk. Weer en wind zullen U niet meer deren.

Wrijf gezicht en handen echter ook overdag in, alvorens U zich naar buiten begeeft. De creme laat geen glans achter en bezorgt U dat jeugdige, frissche en gezonde uiterlijk wat wij allen zoo gaarne bezitten.

Het verschil met luxe cremes:
NIVEA: grootste werkzaamheid, niettemin goedkooper

Prijzen van Nivea: Doozen 15, 20, 40 en 90 cts.
Tuben 35 en 55 cts.

Nivea-Olie: Flesschen 75 en 120 cts.

Gratis

U gelieve mij franco en gratis 1 monster
NIVEA te zenden.

(S. V. P. duidelijk naam en adres vermelden)

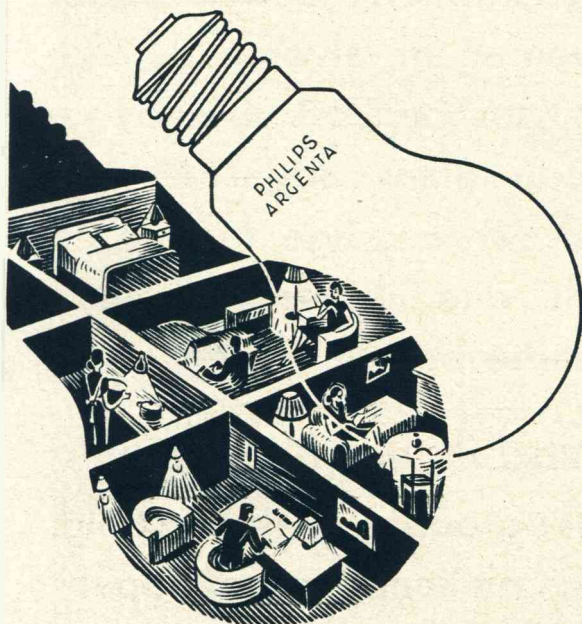
Uitknippen en zenden aan: **PEBECO MIJ.**, Sarphatikade 3, **AMSTERDAM-C.**

Voor lichaamsmassage **NIVEA OLIE**, vooral na het baden.

WAAROM PHILIPS

LAMPEN?

Een Philipslamp mag iets duurder zijn dan een zoo- genaamd goedkoope lamp, - in het gebruik is een Philipslamp het voordeeligst. Door Uw lage stroom- rekening heeft U het kleine prijsver- schil reeds binnen een maand ruim- schoots ingehaald.

Gebruikt Philips „Argenta”-lampen en denkt er aan:

„100 Watt is pas wat”

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Aambeien

In- en uitwendige, zoowel bloedende als blinde aambeien worden krachtig bestreden door **Aambeienzalf Boom**

Het jeuken bedaart spoedig. Alleen echt zoo de verpakking is

voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

Een belangrijk oogenblik... voor Uw schoonheid!

Let op als gij Uw zeep koopt!

Is het U wel bekend, Mevrouw, dat Uw schoonheid voornamelijk afhangt van de zuiverheid van Uw zeep?

Die zuiverheid ligt niet alleen in de kleur of het uiterlijk, doch hoofdzake- lijk in de samenstelling der zeep. Vóór U zeep koopt, dient U dus voorzich- tigheidshalve te weten waaruit deze bestaat.

Alle schoonheidsspecialisten bevelen een zeepsoort aan, die uit plantenoliën is bereid; en zij zijn het er over eens dat Palmolive, uitsluitend olijf- en palmoliën bevattend, uiterst zuiver is.

Palmolive bevat geen kleurstoffen, is evenmin langs chemischen weg ont- kleurd; zij behoudt daardoor haar volle zachtheid en delicatesen geur.

PALMOLIVE

20 cent
per
stuk

H-32-50 AB

Een uitkomst bij GRIEP

Wacht niet tot de koorts oploopt, als Gij hoest, transpireert, U rillerig en als geslagen voelt: dit is het moment om Abdysiroop te gebruiken, omdat Abdysiroop snel en grondig werkt. Vanaf den eersten lepel ondervindt Gij een buitengewone verlichting. Uw hoest verdwijnt, Gij kunt dan de koorts meester worden en slapen zonder uitputtende hoestaanvallen.

Oogenblikkelijk zal Abdysiroop den strijd aanbinden met de bacillen, die zich bij U ophoopten. Zonder pijn, zonder moeite zult Gij de taaie slijm kwijt raken, die bezwangerd is met miljoenen ziektekiemen. Vraag daarom direct bij Uw apotheker of drogist bij:

Hoest-Griep-Bronchitis-Asthma

AKKER'S

ABDYSIROOP

Voor de Borst

Overal in kokers v. ± 230 Gr. 11.50, ± 500 Gr. 12.75, ± 1000 Gr. 14.50

Voor
onderweg

Men is er in geslaagd Abdysiroop te „stollen” tot Abdysiroop-Bonbons (60 cent) met behoud van alle genezende bestanddeelen. Bespoedig dus Uw genezing en gebruik buitenshuis de nieuwe

**ABDYSIROOP-
BONBONS**

Geen eksteroogen meer

„Sedert jaren had ik last van eksteroogen en gevoelige voeten. Ik probeerde bijna elk middel. Toen las ik eens, hoe één zuurstofbad in 3 dagen 13 eksteroogen verwijderde met wortels en al, zoodat ze nooit terugkwamen. Zoo ontdekte ik Saltrates Rodell, dat elke eksteroog in hoogstens één week verwijderd. Nu zijn mijn voeten even sterk en gezond als 30 jaar geleden en heb ik geen zorg meer met eksteroogen en gevoelige voeten.” Saltrates Rodell verdrijft eksteroogen snel en pijnloos omdat het water miljoenen kleine zuurstof- blaasjes bevat, die in de poriën van Uw huid doordringen en de eksteroogoplossende zouten direct tot diep in de wortels der hardste eksteroogen brengen. Vermoeide en pijnlijke voeten vinden direct verzachting. Elk pakket wordt verkocht met uitdrukkelijke garantie: Geld terug indien niet tevredenstellend. Verkrijgbaar in alle Apotheken, Drog. en Parfumeriezaken

Terneuzen met 4-1 door Middelburg geslagen. Spelmoment. De Middelburg-keeper, die Zondag goed op dreef was, onderbreekt één der aanvallen van Terneuzen.

Zeeuwsche Sport

Onder de goede, strenge en rechtvaardige leiding van arbiter Metz is de groote Zeeuwsche strijd van 2 A. gestreden. De zege is behaald door de hoofdstedelingen, die wonnen met een geflatteerden 4—1-uitslag. Het is een zware strijd geweest met vele momentjes, waarin we wel even een botsing tusschen de spelers verwachtten. Door zeer tactisch optreden van den scheidsrechter kon de wedstrijd gelukkig niet ontaarden in een duwen smijtpartij. Het is een forsche, maar niettemin genoeglijke match gebleven. Dat Middelburg een goede kans op de overwinning had, vermoedden wij wel, doch dat de overwinning zulke groote cijfers zou laten zien, hadden wij niet verwacht.

In tegenstelling met andere wedstrijden, was Vrouwe Fortuna nu eens aan Middelburg's zijde. En dat wel speciaal aan de zijde van de Middelburgsche verdediging. Menige opgelegde kans zelfs voor open doel werd gemist door de Terneuzenaren, die lang niet 't slechtste van het spel hadden. Terneuzen had zelfs nog het ongeluk een penalty over de Middelburglat te zien verdwijnen. Vóór de rust was Terneuzen de meerdere en kon dit in een 1—0-voorsprong uitdrukken. Toen de rust inging met 1—1, waren wij nog lang niet zeker, wie ten slotte met de puntjes zou gaan strijken.

Tegenover een fel spel van Terneuzen, zat Middelburg niet voldoende op den bal. Het spel werd in de voorhoede te kort gehouden, terwijl het beslis-

Een hoekschop op het doel van Middelburg. Spelmoment uit den met 4—1 door de bezoekers gewonnen wedstrijd Terneuzen-Middelburg.

Terneuzen niet minder, ondanks de flinke nederlaag. Spelkies uit de match te Terneuzen eveneens genomen voor 't Middelburgsche doel.

sende schot in de groen-witte-voorhoede ontbrak.

De Terneuzen-achterhoede liet zich door deze spelmethode niet van de wijs brengen en verdedigde dan ook met succes. Aan de andere zijde was juist het „shot" wel aanwezig en het is alleen aan het juiste en resolute ingrijpen van de Middelburg-backs te danken, dat de beide binnenspelers van Terneuzen geen kans kregen om te schieten. In het uiterste geval was er dan nog de groen-witte keeper, die eenige formidabele schoten keurig opving. De beide middenlinies hebben zich goed van haar taak gekweten en haar voorhoede uitstekend gesteund. De groen-witte spel viel op door zijn goede spel, waarmee hij menigen aanval der Terneuzenaren stuitte.

De vorige maal, dat wij Terneuzen bezochten, was het spel van den rechtsbuiten aanmerkelijk beter dan in dezen wedstrijd. Thans had zijn collega aan de overzijde meer succes, ondanks het feit, dat de gebroeders Leynse het hem geweldig moeilijk maakten.

De beide Middelburgsche vleugels waren in goede conditie en vooral Merk deed zich weer van een goede zijde kennen.

De doelpunten door de Middelburgers gemaakt, waren voor den Terneuzen-keeper, die weer dienstelijk zijn doel verdedigde, niet te voorkomen.

Na de rust hadden, in tegenstelling met de eerste helft, de Middelburgers het beste van het spel. Toen de stand 3—1 geworden was, ging Middelburg gemakkelijker spelen, terwijl de Terneuzenaren den moed eenigszins lieten zakken. Komt mannen van Terneuzen, dat zijn wij van jullie niet gewoon, nooit den moed opgeven.

Beide partijen hadden zich geheel gegeven en tegen het einde van den strijd deed zich de vermoeidheid van diverse spelers wel gelden. Intuschen heeft Middelburg haar positie gehandhaafd. De race met Hero wordt onvermoeid voortgezet. Moge het onzen provinciegenooten gelukken het kampioenschap binnen te halen.

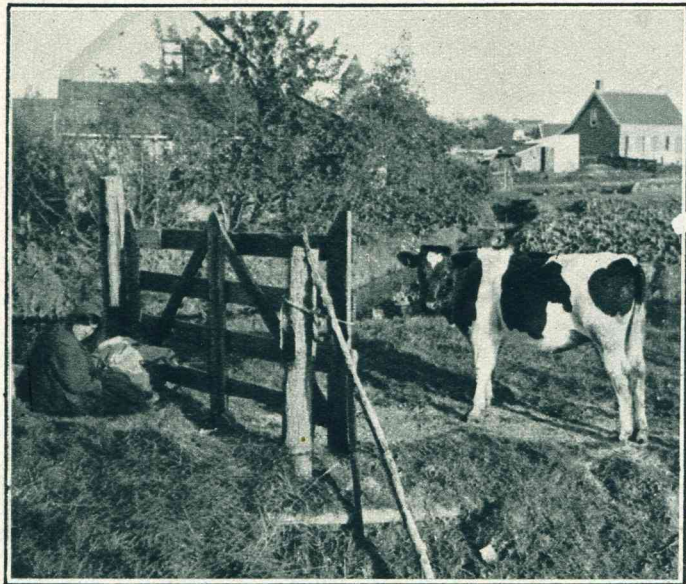

Vlissingen kampioen. Burgemeester van Woelderen hijscht de kampioenslag op 't terrein.

Vlissingen's kampioenschap. Autoriteiten en officials waren tegenvoerdig bij de huldiging der voetbalkampioenen te Vlissingen.

Gezicht op het dorp Serooskerke op Schouwen met den scheenen toren, een der merkwaardigheden van het eiland.

Een rustig plekje nabij Nieuwerkerk (Duiveland).

Kloosterzande (Zeeuwsch Vlaanderen) bezit een ruim marktplein, waar een rustige stemming heerscht, zooals uit de foto blijkt.

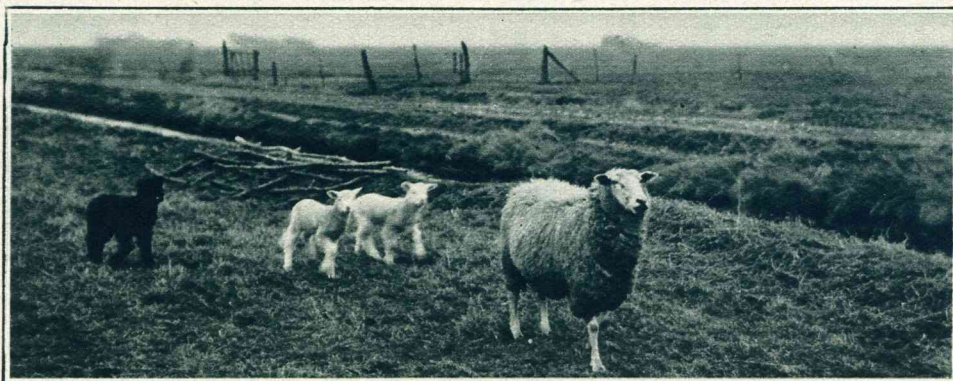

Op het Kanaal nabij Terneuzen.

Zeeuwsche Plekjes

Een zilverdossenfarm te Oostkapelle (Walcheren).

Landelijk kiekje onder Poortvliet (Tholen).

Familie Schaap op het vlakke land nabij Kerkwerpe (Schouwen).

STEDESTEMMEN

VLISSINGEN

Oovral crisis en malaise,
in elk vak de klad;
't Beste kun je dat wel merken
in de groote stad.

Vlissingen, de grootste in Zeeland
heeft het erg te kwaad;
Honderden loopen gedwongen
langs de straat.

't Valt niet mee om dan te blijven
opgeruimd van zin;
Maar tóch moet je altijd denken,
houd den moed er in.

Spoedig komen beet-re tijden
't zij je gauw gegund!
Dat het leed weer is geleden,
en je werken kunt.

Oogen open!

Bijna dagelijks duiken producten dikwijls van twijfelachtige en duistere herkomst op, welke somtijds onder fraaiklinkende namen op de markt gebracht worden.

Daarom oogen open en schenk Uw vertrouwen aan het product, dat reeds meer dan 30 jaar een op den voorgrond tredende plaats in de geneesmiddelen-schat inneemt en door bijna alle doktoren tegen verkoudheden, reumatieken en griep enz. aanbevolen wordt.

ASPIRIN

eenig op de wereld

Let op den oranje band. Prijs 75 cts.

Minder dan
een cent
per kop

»Ik zal maar weer eens inschenken.

Ik weet 't uit een ervaring, die lang niet van gisteren is. Niets valt er zoo 's wintersavonds meer in den smaak dan een geurige kop Van Houten's Cacao. Voor 't geld behoeft niemand 't te laten - minder dan één cent per kop. In zoo'n ouderwetschen ketel kan je ze 't beste klaar maken; als ze gereed is nog even op een zacht vuurtje laten trekken, dat verhoogt den fijnen smaak.«

Van Houten's CACAO

De voordeligste in 't gebruik

Sell More

Een teint van f 50.000

Een verrassend nieuw idee op het gebied van gelaatspoeder

Een wetenschappelijk onderzoek heeft nu een eenvoudige en gemakkelijke manier doen ontdekken om het poeder den geheelen dag op het gelaat te houden. Deze wonderbaarlijke ontdekking zal iedere vrouw in staat stellen haar teint frisch en mooi te houden — zonder het minste spoor van glimmen — gedurende den geheelen avond, al danst ze ook in de warmste balzaal. Het bestanddeel, dat de oorzaak is van dit verrassende verschil, is schuimcrème, en de patent-rechten voor het gebruik daarvan zijn tegen enorme kosten door Tokalon verkregen. Daarom is Poeder Tokalon, het beroemde Parijsche poeder, het eenige echte schuimcrème-gelaatspoeder. Het geeft het gelaat een onberispelijke teint, die niet aangetast wordt door het ergste winderige of regenachtige weer. Iedere schoonheids-prijswinnares van de laatste jaren heeft dit bijzondere soort poeder gebruikt. Senorita Yolande Pereira, Miss Universe 1930, verklaart: „Dit eenvoudige teintgeheim stelde mij in staat f 50.000.— te winnen en hielp mij de schoonheidskoningin van de wereld te worden.”

De compactes Tokalon bevatten nu schuimcrème. Poeder en rouge zijn beiden zeer adhérent. Iets nieuws, iets anders, iets beters.

Gratis. — Tengevolge van een speciale overeenkomst met de fabrikanten, kan iedere lezeres van dit blad nu een nieuwe Coffret de Beauté de Luxe verkrijgen, bevattende een doos poeder Tokalon, poeder de riz met schuimcrème (vermeldt de gewenschte kleur), monsters van vier gangbare kleuren poeder om ze op het gelaat te probeeren, alsook een tube crème Tokalon, Biocel (voedsel voor de huid, rose kleur), 's avonds vóór het naar bed gaan te gebruiken, en een tube crème Tokalon (witte kleur, niet vet) voor den dag. Zendt 30 cents (in 5 postzegels van 6 cts.) voor porto-, verpakingskosten enz., aan de Fa. B. Meindersma, afd. 8 C, Westerbaenstraat 154-158, Den Haag.

ADVERTEERT IN DIT BLAD

N.V. MAGAZIJN

DE BYENKORE

Onze Magazijsen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

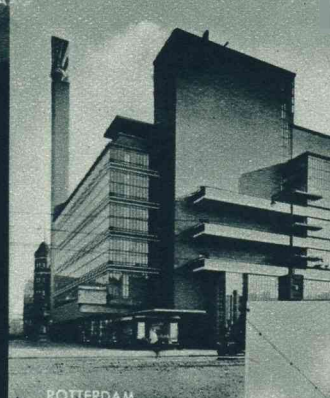
Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-afdelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

DEN HAAG

ROTTERDAM

AMSTERDAM

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

上海美術專科學校
抗日救國會
國日生專海

抗日救國

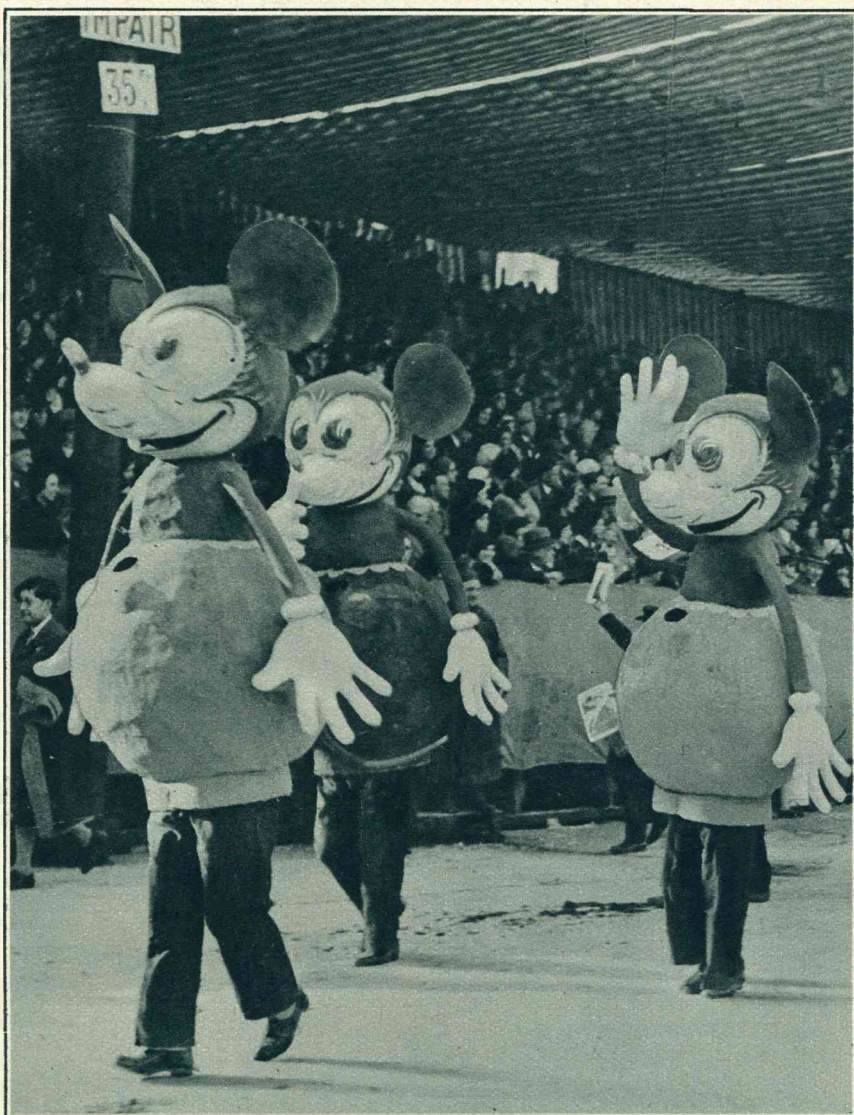
上海市日宣部
海抗救會傳印

只萬眾一心
那怕空拳毒手

Een der anti-Japansche affiches in China, die de stemming der Chineezers jegens de Japanners duidelijk uitbeelden. Bij honderdduizenden worden deze plakkaaten in China verspreid.

Een hond, die uitkomt op de hondenrennen, is voor een Engelsman een gewichtig bezit, waaraan alle mogelijke zorg wordt besteed. In de kennels waar deze honden worden verzorgd en getraind, is dan ook een hondenkleermaker, die daar een belangrijk man is en voor iederen hond „naar maat” een pakje maakt in den vereischten vorm, van de vereischte stof en in de vereischte dikte.

In dezen tijd mag op de Carnavalsfeesten de overal bekende en populaire figuur van Mickey Mouse natuurlijk niet ontbreken. (Nizza.)

NIEUWS UIT HET BUITENLAND

In Roemenië, bij de Russische grens, bestaat nog een sprekende herinnering aan den wereldoorlog: een spoorbrug over de Nistru, die tijdens den oorlog werd opgeblazen en nooit is hersteld.

Tegen verkoudheid: **ASPIRIN** eenig op de wereld

Tegen verstopping: **ISTIZIN**

Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

Zijt gij reeds abonné van dit blad?... Zoo niet, abonneert U nog heden!

Bovenstaand reclame-garnituur, bestaande uit 2 fauteuils en 4 stoelen, met veeren en crinvulling, bekleed met moquette **f 45.-**

H. RIETVELD - MEUBELMAGAZIJNEN
Jacob Catsstraat 46-48-50 - Zie de 8 étalages

Guur weer!
Voor Uw handen

Doos 30-60, Tube 80ct. Bij Apotheken Drogisten.

Aambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Amisol**

Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

Kunsttanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijksche termijnen, ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.
Adm. **G. DE WAARD**,
Van Heusdestr. 13b
TELEFOON 30013
tramlijn 4, 15, 16 en 17.
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:
STOUT, Alwinstraat 23 (Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B (Barendrecht)
DEREK, Betje Wolfstraat 44.
DE ROON, Korte Dreef 9 (Tuindorp (Vreewijk))
DE HAAN, Asterstraat 77 (Bloemhof)
KREUKNIET Wolphaertsbocht 181 (Charlois)
BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam
KREUKNIET, Strijenschestraat 56, Schiedam
I. REINDERS, Verl. IJssellaan 167c Gouda
L. v. DORP, Vondelstraat 27, Gouda
B. v. DORP, Noordkade 179, Waddinxveen
E. H. DE WAARD, Zuidhoek III, Charlois

**INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.**

**HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN**

Silvikrin is het geheim van Friedl Dotza

Welk een pracht is gezond Haar! Duizenden vrouwen weten het reeds, dat heerlijk en gezond glanzend haar alleen mogelijk is door Silvikrin, de geniale vinding van Dr. Weidner. Silvikrin bevat al de stoffen (Cystine, Cysteïne, Tyrosin en Tryptophaan) die de verzwakte, uitgeputte haarwortels voor den groei noodig hebben. Meen niet, dat U door mechanische hulpmiddelen Uw haar terug kunt krijgen, dus bijv. alleen door masseeren of kammen. Gebruik Silvikrin. Maak Uw verlangen werkelijkheid. Laat U de heerlijke Silvikrin-preparaten nu direct zenden:

Silvikrin Haarwater voor 2 maanden
Silvikrin Shampoo voor 12 hoofdwassingen en de schitterende gratis Haarwaterspuit (vaporisator).

U bereikt ermede: Een weelde van gezond, golvend haar. Post den bon nog heden.

Deze mooie zwaar vernikkelde haarwaterspuit **Gratis** bij inzending van nevenstaanden bon

De charmante Friedl Dotza van de Hirsch Operette gebruikt voor haar haar Silvikrin. Kan het haast anders. Elke vrouw die waarde hecht aan goed verzorgd haar, zoekt immers naar het beste en vindt het tenslotte ook: Silvikrin. Het heerlijke haarwater, de heerlijke, rijk schuimende Shampoo, zij bevatten beiden puur Silvikrin, en zijn buitengewoon prettig in 't gebruik.

Aan Silvikrin Laboratorium BON
Verlaatsstraat 52-56 - Rotterdam

Zend mij franco per post het pakket inhoudende:

1 grooten flacon Silvikrin Haarwater voldoende voor 2 maanden	f 3.00
2 pakjes Silvikrin Shampoo voor 12 hoofdwassingen	- 0.90
1 Haarwaterspuit (Vaporisator)	Gratis
Samen voor . . . f 3.90	

Naam:

Straat:

Plaats: **FD 53**

Zend mij het pakket door bemiddeling van mijn drogist of kapper, wiens adres ik hierbij insluit. (Doorhalen indien niet gewenscht).

Weelderig haar door Silvikrin

Het beste dat de wetenschap kent.

Het paard van stal; muziek voorop!
De vreugde stijgt weldra ten top.

Zeeuwsche Film

STRAFEEST TE RENESSE

Zie deze trotsche ruiter; ha!
Lang leve onze oude Stra!

Een serenade brengt vertier
in 't stille Laantje, en plezier!

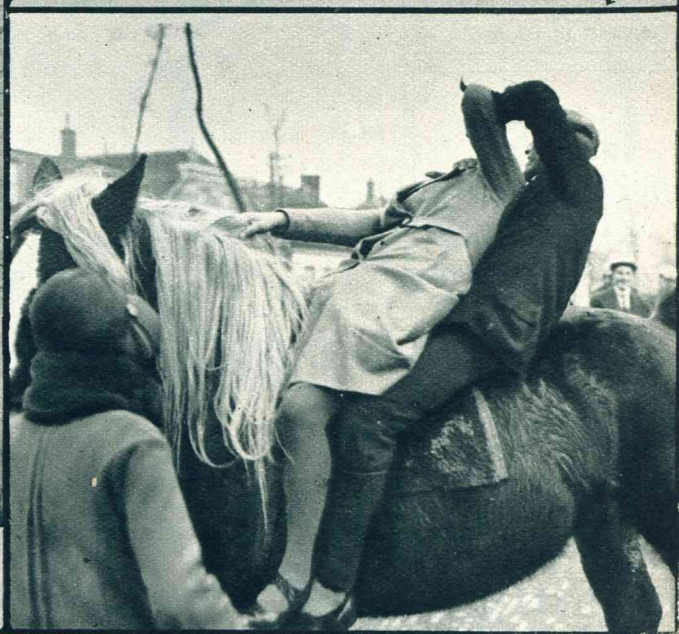

Den burgemeester zie je 't aan;
Zoo vroolijk zag ik hem nooit staan.

Be jaet, 'ou jie d'r mae goed vast!
(zoo draagt elk paard een zoete last)

En julder ken ik ok; wou 't nie!
Wa laope je d'r prachtig bie!

Mae zo mot 't ok noe wee nie gae!
Ie ziet: 'Um 'eit 't we meer 'edae.